

Nemad ongi

Meie KG

23 lendu, 23 persooni, 23 lehekülge

Valik lugusid sarjast „Elu pärast KGd“.

8. jaanuaril 2003 ilmuma hakanud koolilehe viimane number.

Meie KG-le, lõpetuseks

Pole vast liialdus alustuseks avaldada pisike saladus, et koolijuhataja on üks Meie KG andunumaid fänne.

Need eesmärgid, milleks kunagi algusaastatel kooli ajaleht mõeldud oli, on märkimisväärselt täitunud. Tänapäevani kõik nende pikkade aastate jooksul meie ajalehe toimetamisel ja sisustamisel osalenud. Eelnenud lause ei ole lihtsalt

üks lause, vaid siiras ja tunnus-
tust täis tänulause.

Aga me poleks meie koolis meie ise, kui me sellise tunnus-
tustava lausega piirduksime. Meenutagem vana Wikmani, tuntud seriaalist „Wikmani poisid“, kui ta ütles (ligilähedastelt, mäletamist mööda, tsiteeritud): „Poisid! Ainult parim saab meile olla rahuloldav! See kehtib kõigi ja iseäranis tüdru-

kute kohta!“

Et siis, lugupeetavad ja auväärsed, praeguse ja tulevaste kooli lehe toimetuse liikmed. Meie kooli leht, tulevast sügisest Nooruse Meridiaan, saab olla ja saab olema veelgi parem, sisukam, õpilaste ja lapsevanemate sihtgruppe senisest palju laialdasemalt kajastav, kooli elu senisest enam suunav ja kujundav.

Jätkem siis meelde- ainult parim saab meile olla rahuloldav!

Selleks meie tulevase Nooruse Meridiaani tegijatele teravat pilku, südikust ja järjekindlust oma asja ajamisel. Sest meil siin, Roomassaare karjamaal, on oma asi ajada.

*Toomas Takkis
koolijuhataja*

Foto Allan Mehik

Alver Kivi, 1. lend

Paramparaa ja trummipõrin – rubriigi "Elu pärast KGd" 50. lugu on teie ees! Seetõttu on igati paslik, et oma kooliaega meenutab esimese lennu vilistlane, Nelli Lemberi klassi poiss Alver Kivi. Lisaks tõeliselt nostalgilistele ning humoorikatele lugudele kooliajast jagab ta nõuandeid neile õpilastele, kes sügisest uude kooli, riigigümnaasiumi suunduvad. On ju Alver Kivi ise taolise tee kunagi läbi teinud – tulnud I keskkoolist II üle. Seetõttu teab ta, millest räägib. Ja otse loomulikult ei saa seekordse persooni puhul üle ega ümber spordi-teemadest.

Oled Kuressaare Gümnaasiumi esimese lennu vilistlane, seega oled olnud uue kooli sünni juures. Räägi sellest ajast! Mis sul kõige eredamalt meeles on, millised rõõmud, millised mured?

Kõigist koolis käidud 11 aastast ongi kõige enam meeles just see üks toonases Kingissepa 2. keskkoolis. Kui oma klass välja arvata, siis oli kõik uus ning juba siis tundus, ja ka tagantjärele julgen arvata, et kõik oli meie endi kättes, kuidas me seal toimetama hakkame. See tähendab, et toonastes viljastavates nõukogude oludes puhusid meie jaoks konservatiivsest 1. keskkoolist tulles ikka tõeli-

sed vabaduse tuuled.

Direktor Kusti Kokk ja Anne Mets (ei mäleta tema ametinime) andsid meile ikka suhteliselt vabad käed. Muidugi peab siin ka pisut tuhka pähe raputama, sest polnud harvad juhud, kui usaldust ka kuritarvitasime.

Kõik ei ole kindlasti meeles, aga kindlasti mäletan seda, kui korraldasime kooli esimese tantsupeo. Siis oli tavaliselt nii, et peo algusest möödus ikka päris tükk aega, enne kui esimesed julged tantsupõrandale läksid ja seepärast olime ka varunud auhinna ajaloolisele esimesele paarile, kes uues koolis tantsima läheb. Aga juhatus ootamatu – vinüülplaadilt avalooks valitud laulust käis alles plaadiragin, kui tantsupõrand oli rahvast täis. Nii jäi ajalooline esimene tantsupaar fikseerimata.

Kindlasti meenub, kui ühel peol astusime üles ansamblina, millel oli nimi Water Eggs. Mängida me muidugi peale Koit Hängi keegi ei osanud, seepärast tuli muusika plaadilt ja valikus oli Bachman-Turner Overdrive'i lugu. Olin solist ja nimi Betty Stone. Eks me enne kogusime pisut „julgust“ ka. Kui lavale läksin, siis oli rahvas ootamatult kõik lava ees püsti ja skandeeris bändi nime. Toona sellist asja suures nõukogude riigis ei toimunud. Ja eks

ma mingil hetkel hüppasin siis ka rahva sekka ja möll oli päris suur. Ei mäleta, et oleksime võtta saanud.

Üks suuremaid ettevõtmisi oli kooli jaoks televisioonis toimunud koolidevaheline võistlus Turniir, kus olin mälumängu võistkonnas ja ansambli solistik. Kaotasime hilisemale võitjale ühe punktiga, ja kui koju tagasi jõudsime, sõitsime Smuuli tänavale Koka Kusti maja akende alla ja laulsime talle, et kahjuks jäime teiseks. Kusti tuli õue ja tunnustas meid. Muidugi olime tagasteel bussis natuke ka bravuuri teatud asjade tarbimisel juurde saanud.

Ja mis puutub õppimisse, siis kahjuks see eriti suur prioriteet ei olnud. Aga kuna enamik õpetajaid olid siis väga noored, meist vaid mõned aastad vanemad, siis kontakt oli kuidagi teine. Kui oli klassi „pidu“, mitte klassiohtu, siis klassijuhataja oli üldjuhul ikka pundis. Saime hakkama ja üle piiri ei läinud.

Mida KG sinu jaoks üldse tähendab? Milline on selle kooli nägu?

Kuigi käisin seal vaid aasta, on see minu kool ja tundub, et ka minu klassikaaslastele. Nii on Kingissepa 2. keskkooli 11.c klassil olnud klassikokkutelek iga aasta augusti viimasel

nädalavahetusel. Kogunetakse oma istutatud kase alla ja nii 1979. aastast 2020. aastani välja.

Eks oma koolile oskab hinnangu anda iga inimene ise ja kindlasti on need siin erinevad. Kooli ajalugu on päris pikk ja kindlasti ei saa siin võrrelda 1979., 2000. või 2021. aastat. Ise koolis käies ju kooli näole ei mõtle. Hilisemad kontaktid KGga on olnud kahjuks episoodilised ja piirdunud rohkem sealsete inimestega läbikäimisega. Minule tähendas see ikkagi vabamat ja raamidest tegutsemist. No tõesti tundub, et meile kui esimestele oli selles koolis rohkem lubatud, ja loodan, et selline suhtumine, kus õpilaste initsiatiivil on lastud vabalt toimida, on olnud järjepidev. Kui oleks võimalus uuesti alustada, siis 1978. sügis ja Kingissepa 2. keskkool.

[– – –]

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
7. mai 2021*

Triin Ella, 9. lend

Täna tutvume lähemalt järgmise vilistlas-muusikuga, kelleks on laulja ja laulupedaagoog Triin Ella.

Mis on esimene mõte kui kuuled “Kuressaare Gümnaasium”?

Esimene mõte, kui meenutan KG-d? Meie 12.a ja pidev naljategemine. Nali oli kergelt tõgav, kuid hea maitsega. Kindlasti meenub meie kooli neidude koor, mille ise kokku kutsusime ja ise õppisime partiid selgeks, et pääseda laulupeole. Oskusi vähemalt mul endal ei olnud mingisuguseid, kuid tahtmine oli suur. Lõppkokkuvõttes kõik õnnestus ja saimegi laulupeole!

Missugune õpilane sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teada saamiseks praegustele õpilastele ...

Olin enda meelest küllaltki kohusetundlik, kuid oskust õppida mul ei olnud. Keskkooli ajal tekkis ka tegelikult liiga palju “segavaid huviseid”, mille tõttu õppetööga süvitsi ei tegeleudki! Praegu on sellest kohutavalt kahju! Õppisin õppima alles Muusikaakadeemias, tõeliselt ja põhjalikult. Reaalainetega olin hirmsasti hädas. Kord kui taas (!?) füüsikaõpetajale kontrolltöö ajal spikerdamisega vahele jäin, töötasin endale, et nüüdsest see lõpeb! Olen püüdnud an-

tud lubadust siiani pidada. Nalja sai aga palju. Järjekordsel isetegevusülevaatusel, otsustasid klassivennad panna kokku tantsu- või kabareekava. Muusika oli kõik olemas ja ilmselt ka liikumine. Võtsime plaani kehastada kabareetantsijannasid, oli olnud tegemist, et pikantseid naisteriideid endale esinemiseks leida, tegemist ikkagi sügava nõuka-ajaga, kus mitte midagi ILUSAT polnud võimalik kergelt saada. Meieni jõudis legend, kuidas kõige pikem, ja ju siis julgem, oli läinud Keskväljakul asuvasse pisikesesse poodi. Julgelt peale hakates küsinud ta siis seitse paari rinnahoidjaid! Müüja küsimuse peale, mis number, mühatanud ta juba vähem julgelt “ah, ükskõik”!

Kuna meie klassis oli vaid seitse noormeest, oli võimalik mõnedel neidudel õppida autojuhtimist. Tollel ajal oli olemas veel amet kutseline autojuht. No nii, õppisime meiegi terve aasta auto ehitust, mootori tööd ja kõike sellega seonduvat. Tunnid toimusid kooli lähedal asunud autobaasis. Kui aga terendas kooli lõpetamine, selgus, et lisaks C- kategooriale, on meil võimalus ainult sõidu eksami sooritamisel saada ka madalamad load – ehk siis B- ja A- kategooria. Klassivennal oli selleks ajaks muretsatud mootorratas Jawa. Minu isal oli kuskil kuuris olnud mootorratas Minsk 125. Kudjape kalmistu juures käisime sõitu õppimas. Imekombel kõik õnnestuski ja kõik need uhked load on mul siiani olemas.

Püandiks aga tahaksin jutustada loo sellest, kuidas lõpukevadest klassiga Nasvale kellegi sünnipäevale sõitsime. Teised oma kärmete motikatega lendasid ees minema. Mina siis pisikeses Minskiga vaikselt järel, blond pats helesinise kiivri alt lehvimas. Sellel kohal, kus Kuressaare ringtee Sõrve maanteega ristub, sõitsid minust mööda UAZ'ikuga sellised tegelased, nagu “ühiskondlikud liiklusinspektorid.”

Mis võim neil oli, ei tea ma siiani, aga olen kindel, et minust möödudes, tekkis neil lihtsalt uudishimu ja nad pidasid mind kinni. “Noo, kuhu siis neiukenegi niimoodi kevdisel õhtupoolikul sõidab? Ah, sinililli korjama? Noo, vaataks siis juhilube ka. Noo, vaataks siis sõidukidokumente ka.” Oh häda, siis mulle meenus, et need olid koju maha jäänud!!! Samal hetkel pidas kinni teisel pool teed toleaeagne Saaremaa autoinspeksiooni ülem oma uhke Volgaga. Kohe uudistama: “Mis siin toimub?” Ühiskondlike vastuse peale, et neiukenegi ununesid sõidukidokumendid maha, käratas too: “Ei ole siin midagi, tehke protokoll ära! Need soolomootorratturid ongi meie maanteede hirm!” Kui ma ei oleks olnud nii ehmunud, oleks ikka naerma ajanud küll! Mina oma 30 km/tunnis ja maanteede hirm! Igaljuhul, load võeti ära ja UAZiku konvoi saatel sõitsin koju. Moraalina tundub, et lähiajal peaksin ikka endale ühe edeva mootorratta soetama! Ja siis Saaremaa teedel lõpuks hirmutamaks käima hakkama!

[– –]

Mida elus veel teha tahaks kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

Oi, aga ma arvan, et kõike, mida ma tahan, ma kindlasti ka teen! Raha või selle puudumine ei ole mitte millegi takistuseks. Raha on võimalik alati teenida. Ja aega tuleb võtta! Jah, aega mul enamasti ei ole tõepoolest, aga kui ikka on unistus, siis tuleb see aeg jõuga võtta. Usun, et hullumeelseid ideid mõtleb mu pea ikka välja ning usun ka seda, et need ellu viin!

*Mai Rand
muusikaõpetaja
16. mai 2013*

Aare Kruusimäe, 12. lend

Meie koolist on võrsunud ka üks helilooja- Aare Kruusimäe. Teeme täna temaga lähemalt tutvust.

Kus õppisid, mis tööd teed?

Pärast KG lõpetamist õppisin kaks aastat Otsa koolis klassikalist laulu ja muusikateooriat. 1997. aastal lõpetasin EMTA kompositsiooniosakonna Raimo Kangro loomingu õpilasena. Praegu töötan lauljana Eesti Rahvusmeeskoo- rris ja elan Tallinnas.

Mis võiks olla kolm olulisemat asja, mis sinuga juhtu-

nud on?

Minu kolm olulisemat sündmust on: õige naise leidmine, kellega on kolm tubli ja tarka last, ja õige töö leidmine, millega kaasneb võimalus õpida tundma meeskoorilaulu iseärasusi ja mis on ühtlasi ka hobi eest. Olen kaugel arvamus- est, et kõik klaveri taga kirjutatu kõlbab laulda. Kolmandaks, tervisespordi taasavastamine: käimine, jooga, jõusaal.

Sinu esimene mõte kuuldes sõna “Kuressaare Gümnaasium”?

Esimene mõte kuuldes sõna “Kuressaare Gümnaasium” on

vaimustus selle kooli vabast vaimust, lõpetasin ju ikkagi põneval 1990. aastal. Minu klass oli toetav, intellektuaalne ja salliv. Õpilasena olin ilmselt tagasihoidlikemaid. See-eest avaldus minu hiline puberteet huvina vokaalimprovisatsioonivastu. Olen ansambli “Imp- rolooloo” asutajaliige, nimetat kolektiivitegusamad ajad on paraku ligi kümne aasta tagu- sed.

Kui raha ja aeg ei oleks takis- tuseks, mida veel teeksid...

Kui raha ja aega oleks, viik- sin oma kalli kaasa ümbermaa-

ilmareisile.

Üks soov oma vana koolile

Ühest hullumeelsest unis- tusest: aastate pärast, elades juba Kuressaares, võiksin kir- jutada rock-ooperi oma güm- naasiumile. Täna klassijuha- tajat Ursula Matvejevat ja kõiki kenasid klassikaaslasi, soovi- des kõige olulise kordamine- kut. Päikest!

*Mai Rand
muusikaõpetaja
24. mai 2013*

Foto Kadri Purje

Indrek Saar, 13. lend

Kultuuriminister Indrek Saar, Kuressaare Gümnaasiumi 13. lennu vilistlane, meenutab kooli 40. juubeliaastal oma kooliaegseid tegemisi-toimetamisi ja räägib sellest, mis pärast edasi sai.

Mis “juhtus” pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid?

1991. aastal, kohe peale gümnaasiumi lõpetamist läbisin edukalt sisseastumiskatsamid Tallinna Ülikooli (tol ajal Tallinna Pedagoogiline Ülikool) näitejuhtimise erialale. Siis tuli aga ootamatu pakumine minna aastaks välisvahetusõpilasena Bornholmi saarele Taani. Haarasin sellest kinni, kuna 1991. aastal oli välismaal õppimine erakordne võimalus. Selle tulemusena pidi ülikool mind eksmatrikuleerima ja nii ei saanudki minust Marika Barabantsikova, Karin Tammaru, Tarvo Sõmberi kursusevenda. Aasta hiljem Taanist naastes otsustasin Eesti

Muusika- ja Teatriakadeemia lavakunstikooli (ehk lavaka) sisseastumiskatsetele minna. Sisseastumine läks jälle hästi ja nii sai minust 17. lennu näitlejajuuna tudeng ning ikkagi ka kõigi eelpoolnimetatute kursusevend, kuna ka nemad tulid lavakasse üle.

Mis on kolm kõige olulisemat asja, mis on Sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

1. Võimalus õppida aasta Taanis ja näha lähedalt sealset ühiskonda siis, kui see kõik tundus meile veel kättesaamatu unistusena.

2. Otsus mitte otsida võimalusi Tallinnas, vaid minna tööle Rakvere Teatrisse, mis mind noore inimesena tohutult kasvatas ja koolitas. 3. Kohtumine minu abikaasaga ja ühiselt meie lastega kasvamine.

Teatrist poliitikasse, oli see väga keeruline?

Ma olen alati pidanud olu-

liseks, et teater tegeleks maailmaparandamisega. Poliitika teeb seda veelgi otsesemas vormis. Kui oled sotsiaalselt tundlik ja omad ka juhiambitsiooni, siis on päevapoliitikas oma panuse andmine väga loogiline, vaat et vältimatu etapp. Isiklikus mõttes on see muidugi keeruline, kuna pead suutma taluda valdavalt kriitilist suhtumist, mida ühiskond poliitikute suhtes evib. Eriti kontrastne on pilt siis, kui meenutad, kui palju paremini sinusse suhtuti sel ajal, kui olid näitleja ja teatrijuht. Poliitikas pead kogu aeg olema valmis ära tundma, millal sinu missioon täidetud saab.

Mis on esimene mõte, kui kuuled oma vana kooli nime – Kuressaare Gümnaasium?

Nostalgia, turvatunne.

Missugune õpilane Sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja

teadasaamiseks praegustele õpilastele.

Küllap ma olin üsna tüütu, seda tänu oma soovile asju korraldada ja oma arusaamise järgi sättida. Tagantjärele imestan, kuidas õpetajad suutsid minu energiat nii targalt ja minimaalsete konfliktidega suunata. Osalesin kõiges, mis aga ette juhtus: õpilaskogus, Disko-festivalil nii esineja kui korraldajana, pidasime koolipidudel kohvikut, mängisime kirgastunult korvpalli jne. Keskkooli esimesel aastal maadlesin mitmes aines puudulikega, aga siis otsustasin end kokku võtta. Ühel heal päeval kuulutasin, et ma olen nüüd “oivik” ja sellest peale õppisin neljadele-viitele.

*Raido Kahm
ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse
õpetaja
13. aprill 2018*

Foto Gert Lutter

Risto Berendson, 15. lend

Igapäevaselt Postimehes ajakirjanik olles sattus ta nüüd vahelduseks ka intervjueritava rolli ehk seekordses “Elu pärast KG-d” rubriigis saame lähemalt tutvuda reporteri Risto Berendsoniga.

Mis juhtus pärast KG lõpetamist, kus õppisite-elasite?

Mina läksin kohe pärast gümnaasiumi lõppu tööle. Ma tegin küll Tartu Ülikooli sisestumiseksamid ajalukku, kuid mulle paktud vabakuulaja koht mind päriselt ei rahuldanud ja Tartust naastes tegi kohalik staarajakirjanik Ain Lember mulle ettepaneku hakata ajalehte artikleid kirjutama. Nii sai minust ajakirjanik ja nii on ta nüüd 20 aastat järjepanu olnud.

Mis on kõige olulisemad asjad, mis on Teie elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Ilmselt kõige olulisem asi on, et KG-st saadud sõpruskond ja inimsuhted laiemas plaanis on mind inimesena

kujundanud suunas, mille üle võin ma ainult rahul olla. Ma olen alati oma töös ja elus vastu võetud otsuseid saanud teha nõ südame järgi ja see on väga oluline väärtus. Teiseks pean ma siia panema asjaolu, et minust sai ajakirjanik. Suuremas plaanis on see valik minu elu siiski väga palju mõjutanud. Kolmas asi võiks olla isaks saamine. See sündmus muudab iga inimest vähem või rohkem. Ma arvan, et minu tütar teeb mind iga päev veidi paremaks inimeseks.

Millega praegu täpsemalt tegelete?

Ma olen praegu ajalehe Postimees uuriva toimetuse ajakirjanik, palju meid siin pole, ainult viis, ja see on Eesti ahtal meediamaastikul suur privileeg - olla nende viie hulgas. Hobikorras olen ma aastaid mänginud Kaitseliit/Kalev meeskonna eest jalgpalli, kuid selle aasta esimene pool on mul jäänud siin ühe pealtnäha süütu vigastuse tõttu vahele.

Mis on esimene mõte, kui kuulete “Kuressaare Gümnaasium”?

Toomas Takkis, ilma igasuguse irooniata. Ilmselt on see nii, sest iga kool on oma direktori nägu. SÜGi peale mõeldes tulevad mulle näiteks silme ette kohe Viljar Aro võimsad lokid.

Missugune õpilane olite? Ehk tuleb meelde mõni vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teada saamiseks praegustele õpilastele...

Ma olin selline keskmine õpilane: matemaatikas ja füüsilikas tegin parasjagu niipalju, et kool läbi saada. Ajaloos ja muudes humanitaarainetes olin ma samas keskmisest kindlasti parem. Meil oli ajaloo eriklass, ilmselt minu formaalselt parimaks tulemuseks jäi 11. klassis vabariikliku ajaloo olümpiaadi kuues koht. Kui minu mälu mind ei peta, siis oli seal 250-300 osalejat.

Üks unistus/soov seoses Ku-

ressaare Gümnaasiumiga...

Ma tahaks, et KG lõpetanutele elus edaspidi hästi läheks. See võib küll tunduda naiivne vastus, kuid ma ütlen seda täiesti siira südamega. Mulle meeldib, kui inimestel läheb hästi.

Mida elus teha tahaksite, kui raha ega aeg poleks takistuseks?

See on hästi trafaretne vastus, aga ma tahaksin reisi- da, omal käel. Milleks koguda asju või raha, kui sisulises mõttes on meile palju olulised emotsioonid. Maailma nägemine pakub emotsioone. Neid mälestusi kuskilt maailma veidratel kohtadest ei võta meilt keegi. Nii et investeerige emotsioonidesse, vaadake maailmas ringi, see on põnev kogemus.

Laura Oolup
11.c klass
7. mai 2013

Foto Maidu Varik

Indrek Sirp, 17. lend

KG 17. lennu vilistlane, Rail Baltic Eesti projektijuht

Mis „juhtus“ pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid?

Peale aastast vahepala Tallinna Kõrgemas Tehnikakoolis logistika erialal sain sisse Tartu Ülikooli, kus asusin õppima ajalugu. Hiljem tegin rahvusvaheliste suhete ja ajaloo magistrikraadi Genfi Rahvusvaheliste Suhete ja Arengukoostöö Instituudis. Esimeseks töökohaks peale ülikooli sai Kaitseministeeriumis Rahvusvahelise koostöö osakond. Praegu töötan Majandus- ja kommunikatsiooniministeeriumis Rail Balticu Eesti projektijuhina.

Mis on kolm (või rohkem) kõige olulisemat asja, mis on sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Kõige tähtsamaks pean pere loomist ja oma kahte last, aga ka ülikooliõpinguid ja väga huvitavat tööd nii Kaitseministeeriumis kui praegusel ametikohal. Usun, et olen oma elus kõik suured valikud õigesti teinud – alates gümnaasiumi valikuga põhikooli lõpetamise järel Tornimäel ja hiljem ka ajaloo-erialale õppima asudes. Oluliste asjade nimel olen pin-

gutanud ja see on ära tasunud.

Millega praegu tegeled: töö (täpsemalt) ja huvid?

Mulle meeldib mu praegune töö. Sellega kaasneb küll suur vastutus, aga see on huvitav – iga päev toob midagi uut. Ma arvan, et see on praegu üks huvitavamaid töökohti Eestis üldse. Rail Balticu projekt tõi mulle täiesti uue kogemusena sagedase meediaga suhtlemise, palju on erineval tasandil kohtumisi, koosolekuid, ringisõitmist. See töö on viinud mind kokku inimestega, kellega ma ei oleks varasema tööga seoses iial kohtunud.

Töiste asjade kõrvalt või ka reisimisel püüan leida aega lugemiseks. Olen avastanud enda jaoks e-lugeri kui väga sobiliku vahendi minu praeguse elustiili juurde.

Mis on esimene mõte kui kuuled “Kuressaare Gümnaasium”?

Kodukool, kus kunagi käisin. Ja iseseisva elu alged SÜGI ühiselamus.

Missugune õpilane sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teada saamiseks praegustele õpilastele...

Lõpetasin 17. lennus, olime klassijuhataja Marit Küti (Tarkin) esimene klass. Marit oli väga tore klassijuhataja, kuigi ega tal meiega alati lihtne ei olnud. Klassiekskursioonide pillerkaar võis olla noorele õpetajale päris šokeeriv.

Õppimine oli mul küll korras (neljad-viied), aga hindaksin ennast ise pisut pidurdamatuks, ka veidi laisaks, kes ei viitsinud kõiki kodutöid teha. Kohustuslikku kirjandust lugesin valikuliselt. Mäletan, et üheks raskemaks õppeaineks oli minu jaoks vene keel. Vene keel tol ajal ei olnud just kõige populaarsem, motivatsioon selle õppimiseks oli madal. Ega ma ka matemaatikast vaimustatud olnud. Ajalugu mulle meeldis, kuigi õpetaja Metsa laiendatud kava meetodika otstarbekuses ma siamaani kahtlen. Üldiselt tekitasid kohustuslikud asjad ja minu jaoks põhjendamatud nõudmised trotsi. Miks peab käima ka nendes tundides, mille aine ei huvita? Huvipuuduses vaevles teisigi. Mäletan üht muusikaõpetuse tundi, kus klassivend süütas eesistuja tooli seljatoe. Pätitemp, aga ega muusikatund nüüd eriti suurt konkurentsi tagumistes pinkides istujate isetegevusele ka ei

pakkunud.

Mida elus (veel) teha tahaks kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

Palju asju võiks teha, suurem osa elust ju alles ees. Tahaks võtta korraliku suusapuhkuse ja õppida selgeks lumelaua sõidu. Reisimise peale võiks alati raha kulutada. Töö mõttes tahaks töötada kunagi üdini rahvusvahelises keskkonnas, näiteks mõnes rahvusvahelises organisatsioonis nagu NATO või ÜRO.

Üks unistus/soov seoses oma vana kooli, Kuressaare Gümnaasiumiga...

Unistust ja soovi otseselt pole. See on küll täitsa enda teha, aga kui kooli peale mõelda, siis võiks hoida tihedamat sidet endiste koolikaaslastega, korraldada sagedamini kokkutulekuid. Vahest peaks Tagasi Kooli raames andma mõne tunni? Kui kunagi Saaremaale püsivalt tagasi tulen, siis ehk on võimalik leida mingit rakendust ka kooliga seoses. Saaremaa vaikuses võiks olla vanemas eas ju tore elada.

4. aprill 2014

Raul Vinni, 18. lend

KG 18. lennu vilistlane Raul Vinni on ajakirjanik. Aga mitte ainult. Ta lohesurfab, jookseb maratone, laulab kooris – sest üks õige Saare mees peabki ju seda tegema –, kujundab, küpsetab. Ja kõigele lisaks on ta järgmise Saaremaa laulupeo üks idee autoreid ja eestvedajaid.

Oled Kuressaare Gümnaasiumi 18. lennu vilistlane. Su klassijuhataja oli Piret Pihel. Mis teid oma klassi ja õpetaja(te)ga praegu veel seob? Kas saate mõnikord kokku ka?

Klassikaaslastega igapäevaselt ei kohtu, pigem kokkutulekutel. Mõnda pole päris pikka aega näinud. Hiljuti kohtusin klassivenna Indrek Tustitiga, kellega ma polnud vist 20 aastat pikemalt lobisenud. Mõnus oli.

[– – –]

Kuus aastat tagasi ütlesid Meie KGLE antud intervjuus, et üks olulisemaid hetki su elus on olnud tütre sünd. Kuidas nüüd mõtled ja täiendad seda loetelu – kolm tähtsat asju su elus pärast KG lõpetamist?

Teise tütre sünd. Kolmandat sellist sündmust polegi siia ritta panna.

Kas gümnaasiumiaegse mässumeelsuse võtsid ajakirja-

niku ametisse kaasa? Sinu julged arvamused, mille seas on ka kõrgeid tunnustusi saanud lugusid, julgevad seda arvata lasta ...

Mässumeelsuse ja julguse vahele ei saa võrdusmärki panna. Näiteks väga värske ja isikliku emotsiooni pealt arvamustlugu kirjutades ei pruugi tulla midagi head. Lihtne on vint üle keerata. Emotsioon peab olema, aga see ei tohi sinu üle võimust võtta.

Põlemist on vaja. Kui mõni teema sütitab, tulevad ka head lood. Põlemisest tekib ka julgus. Lugesin hiljuti rohkem kui 100 aastat tagasi Postimehe peatoimetaja Jaan Tõnissoni poolt kirjapanud: „Kes tahab olla tõsiseks ajakirjanikuks, selle hinges peab jätkuma tuld. Kirge. Tahtevõimu.“

Kooliaegne mässumeelsus on aastatega lahtunud. Ma ei kavatsengi ümber lükata asjaolu, et ma olen üsna jonnakas kuju. Vahel endal ka kahju, et tühjade asjade pärast saab liiga palju jauratud.

Meil kõigil on teemasid, mis siin maailmas ei meeldi. Paraku ei saa me maailma seisma jätta ja maha minna. Tuleb proovida mõista, leppida ja edasi minna. Mulle tuletatakse seda ikka ja jälle meelde. Püüan õppida.

Sa vist tegelikult juba ammu

ei ole enam pelgalt ajakirjanik: sul on peaaegu oma rõivabränd, paistad silma erinevatel sümbolilikkonkurssidel, jooksed maratoni, lohesurfad. Kuidas seda kõike jõuad? Milline valdkond sulle kõige südamelähedasem on?

Ma olen ajakirjanik. Ülejäänud on hobiaid.

Surf on ikkagi see kõige-kõige.

Maratonide jooksmine on elamus, mida puhtfüüsiliselt ei ole mõistlik endale eriti tihti lubada.

Kujundamine on vahel natuke juba töö. Rõivabränd on küll väga suurelt öeldud, aga tore, kui keegi minu kujundusega riideeset endale soovib. Samamoodi kena teada, et Eesti lõunapoolseim vald kasutab minu tehtud vappi ja lippu või saavad sajad jooksjad kaela minu kujundatud medali.

[– – –]

Tegelikult on nii, et aega on alati vähe. Surfata tahaks rohkem, jooksmata peaks rohkem ja mõni kujundustöö jääb ka vahel venima – eriti enda jaoks mõeldud asjad.

Millega veel tegeled, millest me ei tea?

Ma ju ei tea, mida te ei tea.

Üks asi on vast see, et mulle meeldib leiba küpsetada. Poolteist aastat tagasi arvasin, et

võiks leiba teha. Tegin juuretiise ning nii ma selle järglastest paar korda kuus ka leiba teen. Hiljuti läks leib ka reisima. Suvel õnnestus mul üks õige pisike etapp kaasa sõita Antarktika 200 ekspeditsiooni laevaga Admiral Bellingshausen. Viisin tookord neile külakostiks paar pätsi leiba. Söödi kenasti ära. Hakkasin siis mõtlema, et inimesed ikka räägivad, kuidas nad võõrsil leivast puudust tunnevad. Tekkis mõte, et miks nad ei võiks ise leiba teha. Ahi laevas olemas. Arutasin asja laeva pootsmaniga ja laevakokk Wend sai Kanaariidele jõudes üllatuse osaliseks: pootsman Maris Pruuli viis Eestist talle sinna minu saadetud leivajuuretise. Ega leiba (juuretist) saa ju ära visata. Nüüd on laev teisel pool Atlantit ja kuuldavasti oli ka ohtralt leiba tehtud. Selline kena lugu.

Kas oled eluga rahul või tunned, et miskit on puudu?

Nuriseda ei ole põhjust. Mul on elus vedanud. Ikka edasi!

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
25. november 2019*

Loe edasi

Martin Villig, 19. lend

Martin Villigu nimi seostub tänasel päeval ilmselt kõige rohkem Taxifyga, selle aasta märtsikuus tunnustati teda koos vennaga Eesti Aasta Ettevõtja 2018 tiitliga, 2015. aastal kuulutas Eesti Ettevõtlike Noorte Koda ta silmapaistvaks nooreks eestlaseks teaduse ja tehnoloogia kategeoorias. See nimekiri ilmselt jätkub. Vaatame täna aga kor-raks tagasi ...

Martin, Sa oled KG 1997. aasta vilistlane ja nn Takkise klassi poiss. Kuidas see omal ajal teie gümnaasiumielu mõ-jutas?

Minul on KG-s õppimise perioodist väga head mäles-tused. Meil oli vahva, energi-line ja kokkuhoidev klass, kes võttis palju ette – meenutada on palju värvikaid seiku. Me kohtume klassiga regulaarselt tänaseni.

Toomas andis meile „Or-ganisatsiooni käitumise“ loen-guid ning tõi tihti praktilisi näiteid KG koolielust – olgu siis õpilaste või õpetajatega tekkinud muredest, rõõmudest või konfliktidest. Oli selgelt näha, et Toomas suutis meile räägitud teooriat ka igapä-vaselt praktikas rakendada. Klassijuhatajana võttis Toomas meid kui täiskasvanuid ja seega saime temaga rääkida nii tõsis-tel kui ka vabamatel teemadel.

Ka minul endal oli koolis erinevaid olukordi: 11. klassis arutas õppenõukogu minu väl-javiskamist ja samas 12. klassis sain aasta õpilase aunimetuse. Ma arvan, et olen noorest east saadik harjunud palju ette võt-ma, mõned asjad õnnestuvad ja teised mitte.

Missugune õpilane Sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teadasaamiseks praegustele õpilastele.

Ma olin väga aktiivne noor-meel, kes tegeles gümnaasiumi jooksul paljude erinevate asja-dega – alates diskode korralda-misest, arvutite kokkupanemi-sest kuni spordi ja oma isikliku koolilehe Q Leht väljaandmi-seni.

Üks konkreetses mälestus 12. klassist, kus me arendasime koos klassivend Kristjan Va-gaga 3–4 kuu jooksul direktor Toomas Takkise palvel koo-lile uut kodulehekülge. Meil oli koolis oma kabinet, kuhu me tööme töötamiseks kodust oma arvutid. Me saime ise ot-sustada, millistes tundides me käisime ja millal teeme ko-dulehekülge, sest ajagraafik oli pingeline. Meil toimusid regulaarsed koosolekud kooli juhtkonnaga, kus panime pai-ka kodulehekülje struktuuri, teemade vastutajad ja tekstide koostamise tähtjad. Meil oli

võimalus nii õppealajuhata-ja kui õpetajate käest “nõuda” kokkulepitud tähtaegade täit-mist, et kodulehekülge õigeks ajaks valmis saaks. Kokkuvõt-tes läks meil väga hästi ja meie kodulehekülge valiti Eestis 5 pa-rima hulka ning KG sai auhin-naks vingse välismaise power arvuti.

[– – –]

Mida Sa elus (veel) teha ta-haks, kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

[– – –]

Kuid selle kõrval on mul kindlasti ka teisi unistusi – näi-teks õppida trummi mängima ja saada noorte jalgpallitree-neriks, kaasajastada Eesti har-idussüsteemi või panustada mõnes globaalses looduskaitse valdkonna projektis. Ma tean, et ma ei suuda kunagi niisama kodus diivanil istuda, vaid olen aktiivse iseloomuga.

Mida soovivad tänastel koo-linoortel kooli ajal kindlasti teha/mõelda/ette võtta ...

Soovitan kolme asja.

Võtke valge paber ja unista-ge suurelt. Pange kirja nii palju ägedaid asju, kui pähe tuleb – nii isiklikus plaanis, tööala-selt kui vaba aja ja reisisoovid. Mina olen seda teinud aastast 2003 ja väga paljud unistused on täitunud oluliselt kiiremini, kui ma algselt oskasin unista-

da. Vaatan oma nimekirja 1–2 aasta tagant üle ja olen muutunud unistamises paremaks.

Soovitan õppida võõrkee-li ja midagi IT-ga seonduvat (programmeerimine, graafilne või teenuse disain, IT-vald-konna juriidika vms). Järg-mise 5–15 aasta jooksul tuleb tehnoloogia veelgi jõulisemalt igasse eluvaldkonda transpor-dist kuni tervishoiu ja hari-duseni. Kui sa oskad suhelda nii arvutite kui inimestega ja erinevaid süsteeme luua, siis on päris kindel, et sa leiad ala-ti põnevat ja hästi tasustatud töövõimalusi.

Ole ettevõtlik ja osale koo-lis õpilasfirmade programmis, et saada esmane arusaam ette-võtlusest. Kõigist ei saa suur-firma juhte, kuid töö iseloom muutub – majandusest ja et-tevõtluse alustest arusaamine on järjest olulisem. Tulevikus on vähem 9–17 töötamist ühe tööandja juures ja kõik muu-tub projektipõhisemaks ning vabakutselisemaks.

*Merle Rekaya
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
12. juuni 2018*

Kristo Käo, 20. lend

Kuressaare Gümnaasiumist on võrsunud mitmeid inimesi, kes on suure osa oma elust pühendanud muusikale. Seekord vastas küsimustele Kristo Käo.

Mis „juhtus“ pärast KG lõpetamist?

Õppisin Muusikaakadeemias klassikalise kitarreri erialal ja vahepeal ka aasta Taanis, Carl Nielseni muusikaakadeemias. Seejärel õnnestus esimese kitarristina Muusikaakadeemia magistrantuuri astuda. Nüüd on muidugi kõik magistrid, aga siis oli õppeaeg praeguse ühe aasta asemel kaks ja minul läks magistrakraadi saamiseks koguni kolm aastat. Seejärel õpetasin ise akadeemias kuus aastat, juhendasin magistri- ja bakalaureusetöid, kuni tekkis isu veidi kõrgemal tasemel hariduse järele, nii õpetamise kui ise õppimise mõttes. Astusin Tartu Ülikooli doktorantuuri, erialaks haridusteadus, täpsemalt haridustehnoloogia. Uu-

rin ja arendan muusikaõppeks sobilikke elektroonilisi õppematerjale.

Mis on kolm kõige olulisemat asja, mis on sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Elu tundub mulle praegu nagu õngenöör, kuhu just kala otsa hakanud on: saan aru, et näkkas, kerin täie hooga ja kogu aeg tundub, et kohe on kala kaldal, aga ei ole veel midagi paista. Ükski sündmus ei tundu enam huvitav ega oluline, kui see juba möödab on. Olen kirjutanud 5-6 raamatut, andnud välja sama palju plaate ja teinud mitmeid esiettekandeid, alustanud kümnete ideedega ja suure osa neist ka elluviinud. Ülikooli ajal tegin maailmas hääletades pikki reise. Kõik see on mingil hetkel oluline tundunud, aga kui eesmärk on saavutatud, siis ununeb peagi.

Millega praegu tegeled?

Lisaks teadustööle TÜ dok-

torantuuris annan välja ajakirja KITARR, pean Kitarrikooli nii netis kui “päriselt” ja arendan mõningaid tulevikus muusikaharidust muutvaid leiutisi koos kolleegidega ülikoolist, esinen ja salvestan. See on CV. Tegelikult kasvatan lapsi. Kui saan, käin mägedes, jooksen maratoni ja õpin keeli. Viimase paari aasta hobi on flamenko.

Mis on esimene mõte, kui kuuled “Kuressaare Gümnaasium”?

Igapäevane pikk tee jalgsi läbi lume ja vihma SÜGi ühikast KG-sse....Olen olnud haridussüsteemis ilma pausideta aastast 1986 ja näinud päris mitut kooli, aga KG nime kuulates mõtlen küll, et “minu kool”.

Missugune õpilane sa olid?

Olen tähele pannud, et ei mäleta vanemaid sündmusi kui üks-kaks aastat. Ei tea, kas see tuleb pidevast õppimisest, või ei suuda ma peas õiget ka-

taloogi leida. Ma imestan alati, kui vanainimesed noorusajast lugusid vestavad ja loodan, et ehk taastub minugi mälu, kui õige hetk käes on.

Mida elus teha tahaks kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

Kui raha poleks takistuseks, siis ma arendaksin projektide, toodete, ettevõtete, ideede ja õpilaste asemel ennast ja oma lapsi.

Üks unistus või soov seoses oma vana kooli, Kuressaare Gümnaasiumiga...

Ma tahaks, et Eestis oleks üks kool, mis ei mängi, et inimesed oma võimete ja võimalustega on võrdsed, ja laseks kiirematel ees kihutada.

*Mai Rand
muusikaõpetaja
25. aprill 2013*

Madis Kallas, 21. lend

Madis Kallas lõpetas Kuressaare Gümnaasiumi 1999. aastal ja viis aastat hiljem Tallinna Ülikooli kehakultuuri erialal. Aktiivsed kergejõustikutreeningud algasid 1998. aastal Andres Laide juhendamisel, hiljem treenis Tõnu Kaukise ja oma isa Raivo Kallase juhendamisel. Olnud ka Eesti kümnevõistluse koondivõitjate liige. Tegutsenud Eesti Televisioonis suurvõistluste kommentaatorina. Aastast 2011 on Madis Kallas Saaremaavalitsuse spordinõunik.

Milline õpilane te gümnaasiumis olite?

Lihne koolipoiss, koolile sai täpselt niipalju rõhku pandud, et kõik oleks tehtud ja hiljem oleks võimalik ülikooli edasi minna. Aga nelja-viieks aastaks õpilane ma ei olnud.

Meenutage mõnda vahvat seika koolielust!

Esimene, mis mul meelde tuleb on gümnaasiumisse minnes rebaste ristimine, aga sellel ma ei saanud osaleda, kuna tegin oma elu esimest kümnevõistlust Kuressaare staadionil. Seda ma mäletan, et kool algas mõnevõrra teistmoodi ja teised said kenasti ristitud. Sealt

saigi see üldine vahetõde alguse, et põhivõrk oli minul teha ikkagi trenni ja sellega tegelda. Kooli oli täpselt niipalju, et kõik oleks tehtud.

Alguses ma sain kutse Saaremaa Ühisgümnaasiumi õppima minna, kõik oli juba korda aetud. Aga pere soovitas, et mine ikka Kuressaare Gümnaasiumi, et sa ei ole klassikaline õppija ja Saaremaa Ühisgümnaasiumis on raskem sporti teha. Kuressaare Gümnaasiumi katsetele ma ei jõudnudki, aga kuidagi ma läksin sinna rääkima, et kas oleks võimalik, vaadati tunnustus üle ja sinna mulle koht leiti. Siis ei olnud ka just selline väga aktiivne konkurss. Ma arvan, et ma ei vedanud kedagi alt, lõpetasin ilusti kooli ära ja ei olnud niisama tühi käija.

Inglise keele tunnist on paar seika mees. Inglise keel ei olnud minu tugevaim külge ja ma teadsin, et seda läheb vaja kogu aeg. Ükskõik kas või NBA-d telekast vaadates ja sealt intervjuusi kuulates. Aga keelevaistu mul ei olnud. Mäletan seda, et meil olid inglise keeles grupid ja mind mitte piisavalt heade õpitulemuste pärast tõsteti kõige nõrgemasse gruppi. Pettumus oli suur,

aga see oli absoluutselt õige, sest seal minu tase oli.

Mäletan oma esimest ja ainsat olümpiaadi geograafias. Ma ei mäleta, et ma oleks põhikoolis olümpiaadidel käinud. See toimus Saaremaa Ühisgümnaasiumis ja ma väga kõrget kohta ei saanud. Sportlasele ja mitte väga aktiivsele õppijale oli see suur tunnustus. Saab ka spordi kõrvalt õppida normaalselt.

Mäletan sellist asja: kui ma läksin Kuressaare Gümnaasiumisse, siis matemaatikas esimese veerandi sai üle poole klassist mitterahuldava hinde. Mul oli matemaatika põhikoolis üsna hea. Mina ja teistest koolidest tulnud lapsed arvasime, et oskame matemaatika, aga õpetamisstiil oli erinev, millega tuli harjuda. Toimus ka lastevanemate koosolek, kus arutati, kuidas saab niimoodi olla, et nelja-viieks aastaks õpilased said kõik järsku kahe. Aga hiljem riigieksam läks paremini ja üldsegi mitte valmistudes. Sest mul oli ülikooli astumiseks vaja ainult kirjandit. Ma lootsin kogu aeg selle kirjandi peale. Sellised on need meenutused kooliajast. Spordiga seoses on mul menutus sadu ja sadu.

Millised õpetajad ja miks on eriliselt meelde jäänud?

Ma usun, et mul on väga hea mälu just nägude ja nimede peale. Tegelikult ma arvan, et ma mäletan kõiki oma õpetajaid ja kui ma neid ikka näen ja kui nad minu ära tunnevad, proovin ka tere öelda. Aga ennekõike muidugi klassijuhataja Marit Tarkin, lisaks mõned ai- neõpetajad, kellega oli rohkem pusimist, et ei saanud nii kergesti läbi. Kes andsid inglise keelt ja vene keelt. Kõik õpetajad on meesolgu, et kooli lõpetamisest on möödas 14 aastat.

Mis on esimene mõte kui kuuled KG?

Ennekõike ikkagi see suur koolimaja ja siis tuleb kõik muu.

*Sander Moondu
8.a klass
14. juuni 2013*

Sander tegi oma 8. klassi praktilise tööna intervjuu meie kooli vilistlase Madis Kallasega.

Liise Kukk, 23. lend

17. jaanuari arhiivinurgast võis lugeda, et Meie KG ris- tiemaks on vilistlane Liise Kallas. Kuressaare Gümnaa- siumi lõpetas Liise – tookord Kallas, nüüd Kukk – 2001. aastal. Siis riietuti esmakord- selt talaaridesse. See oli len- nu ettepanek, et oleks vähem muretsemist ning aktusel kõik korrektne. Ja traditsioon sai alguse. Üht-teist kooli- ajast ja sellest, kuidas tal on läinud peale lõpetamist, Li- selt nüüd teada saamegi.

[– – –]

Missugune õpilane Sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast.

Ma olin väga tubli õpilane, põhiliselt ikka viied, aga mitte sellepärast, et ma oleksin palju pingutanud, vaid mulle lihtsalt jäid asjad meelde – aga seda ainult niikauaks, kuni test oli tehtud. Hea näide sellest on vene keel, kus ma sain muud- kui viisi. Kas ma oskan aga vene keelt rääkida? Ei, kind- lasti mitte. Viis aastat tagasi läksin sellepärast isegi neljaks kuuks Sillamäele elama (sain praktikakoha Molycorp Silme- ti personaliosakonda), et piin- lik oli mitte osata keelt, mida olin koolis kümme aastat õppi- nud. Aga täna ei mäleta ma ka sellest Sillamäel õpitust mitte tuhkagi.

Meenub üks keemia kont- rolltöö. Eelmisel õhtul oli lin-

nas elekter ära. Palusime õpe- tajal töö edasi lükata. Argo Kirss aga vastas, et kontroll- tööks ei õpita ainult ühe õhtu- ga. Leppisime klassikaaslastega enne tundi kokku, et meie seda tööd siiski ei tee, istume klas- sis niisama. Lõpuks olin mina ainuke, kes jättis ülesanded lahendamata – sain oma elu esimese 1 ja õppetunni, et kok- kuleppest kinnipidamine ei ole mu klassikaaslaste tugevaim külg.

Mida edasi õppima läksid ja ja miks sellise valiku tegid?

Pärast KGd läksin ma TLÜ Haapsalu Kolledžisse klassi- õpetajaks õppima, sest tookord oli see ainus koht, kus pakuti lisaerialaks inglise keelt. Pean aga ütleva, et lõpliku valiku õpetajakutse kasuks tegin tänu Anne Metsa algatatud Kusti Koka nimelisele stipendiumi- le. Kui ma poleks seda saanud, siis tõenäoliselt oleksin hoopis õpingutesse pausi teinud. Aga mul on hea meel, et nii läks. Li- saks olen kolm korda õppinud ka Kuressaare Ametikoolis: väikeettevõtlust, ärikorraldust ja viimasena nahatööd. Paar aastat tagasi tundsin, et lisaks haridusele on mul nüüd ka pii- savalt elukogemust, et võin jul- gelt lõpuks kooli tööle minna.

Mis võiks olla 3 kõige olulise- mat asja sinu elus pärast KG

lõpetamist?

Soov õppida, julgus teha asju teisiti, tugev eneseusk.

Oled elanud-töötanud ka vä- lismaal. Millega täpsemalt tegelesid?

Tänu KGLE sain sisse ka maailma avastamise pisiku. Nimelt osalesin inglise keele õpetaja Merike Kivilo utsita- misel ühel konkursil, kus valiti osalejaid erinevatesse rahvus- vahelistesse õpiprogrammi- desse. Minul oli õnn osaleda kuuajalises suvekoolis Prahis. See oli minu esimene pikem kokkupuude eluga võõras kul- tuuri- ja keelekeskkonnas ning pärast seda olen ma ikka otsi- nud võimalusi kodust kauge- mal ringi vaadata. Ülikooli vii- masel aastal tegin pooleaastase praktika Praha külje all ühes väikeses maakoolis. Olen ela- nud ja töötanud ka Monacos ja Šveitsis, kõige pikemalt aga Inglismaal Londonis. Pärast ülikooli lõppu otsisin võima- lust vähese ajaga palju raha teenida, et võimalikult ruttu maksta tagasi oma õppela- en (õppimine oli tasuta, aga elamiskuludeks pidin laenu võtma). Poole aastaga oli see tehtud, kuid sellesse valdkon- da jäin tööle veel aastateks. Meie jaoks seostub lapsehoidja enamasti ikka mõne taskuraha teeniva koolitüdrukuga, aga on riike, kus see on väga hästi

tasustatud amet, mida tehakse ka siis, kui omal juba pere ja lapsed. Minu karjäärile aitas kindlasti kaasa pedagoogihari- dus, sest paljud pered otsivadki just pigem koduõpetajat, mitte valvurit. Olgugi et meie riigi- kogulaste palgast suuremast sissetulekust oli natuke raske loobuda, leidsin ühel hetkel, et see maailm on end minu jaoks ammendanud, kuna mu töö ei pakkunud enam väljakutseid. Ja nii ma jõudsin suure kaarega kodusaarele tagasi!

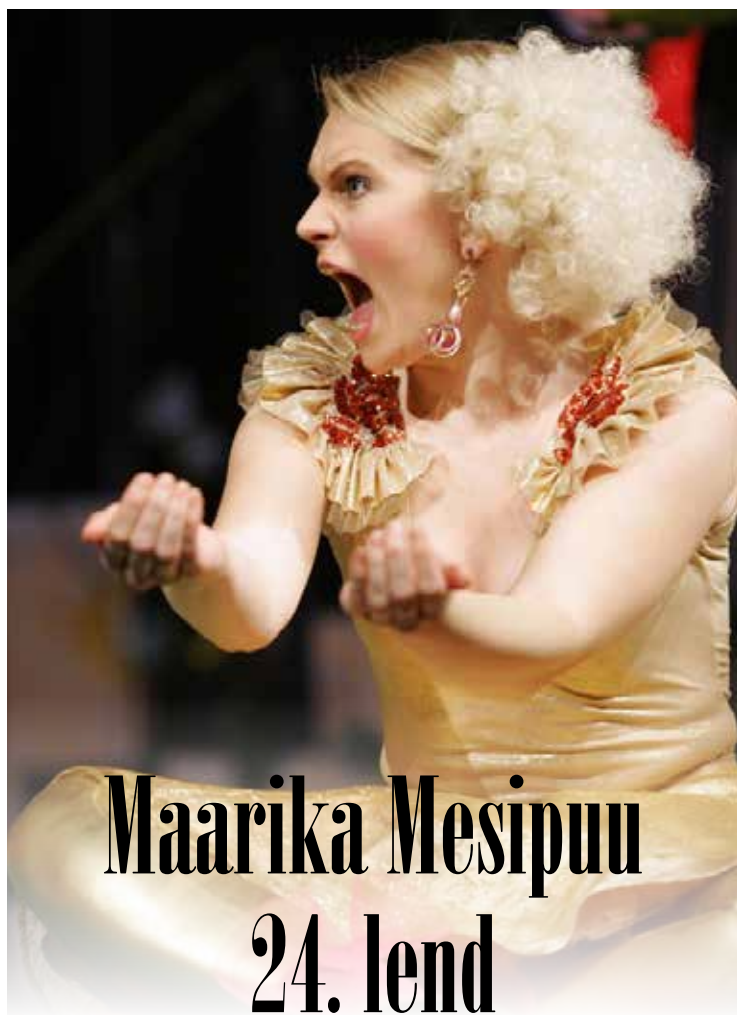
[– – –]

Mida soovivad tänastel koo- linoortel kooli ajal kindlasti teha?

Mina soovitän kõiges kaa- sa lüüa. Panna ennast mitme- külgsele proovile – osaleda kõikvõimalikes projektides. Süveneda õppeainetesse, mis tõeliselt huvi pakuvad, mitte raisata aega ebaoluliste teema- de omandamiseks lihtsalt sel- lepärast, et hindex viisi saada.

Anu Liik
asendusõpetaja
14. veebruar 2019

Maarika Mesipuu

24. lend

Täna saame tuttavaks meie kooli vilistlase Maarika Mesipuuuga 24. lennust. Praegusel hetkel töötab Maarika Rakvere Teatri liige juba kolm aastat ja selle ajaga mänginud kolmeteistkümnes rollis. Tema armas mõte: “Kunagi, kui ma veel gümnaasiumis käisin, mõtlesin, et kus iganes ma tulevikus ka ei elaks, ma saadan oma lapsed gümnaasiumiharidust omandama Kuressaare Gümnaasiumi, sest see on lihtsalt nii hea kool!”.

Mis on kolm kõige olulisemat asja, mis on sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid?

Pärast KG lõpetamist läkinn Tallinnasse õppima noorsootööd Tallinna Pedagoogilisse Seminari. Lõpetasin selle kooli, aga noorsootöötajat minust pikemalt ei saanud, sest samal aastal hakkasin õppima näitlejaks Viljandi Kultuurikadeemias. Näitlejaks õppida oligi minu suurim soov ja pür-

gimus. Teadsin, et Viljandis näitlejaiks õppinuil on palju raskem teatris tööd leida, sest traditsioon ja suhted on lavakutudengite kasuks. Ma uskusin, et kui küllalt palju ise vaevanaha, siis saab kõik olema võimalik, saaks ainult teatrikooli sisse ja õppima. Selles suhtes ei olnud mul vahet, kumba teatrikooli sisse saada, minu eesmärk oli õppida näitlejaks ja seda need mõlemad koolid võimaldasid. Pärast mitmendat katset mul õnnestuski saada teatritudengiks ja algas aeg, mis oli täis eneseületamist. Teatrikoolist võtsin pärast lõpetamist kaasa hea näitlejahariduse ja suurepärased sõbrad, minu kursusekaaslased. Kokku olime siis näitlejaeriala seitsmes lend. Meid juhendasid kõige rohkem Kalju Komissarov ja Peeter Raudsepp.

Meie lennu liikmete tegemisi saab suures osas endiselt jälgida meie kursuse kodulehel 13.uba.ee. Kooli lõpetamise järel olin aasta vabakutseline näitleja. Sel ajal tegin rolle eri-

nevates teatrites, nagu Ugala, Vana Baskini Teater ja Rakvere teater. Lisaks asutasime koos kursusekaaslaste ja mõnede teiste heade näitlejatega Eesti Improteatri, mille liige olen jätkuvalt. Eestis on professionaalse improteatri süünd niisiis meist tingitud. Samal ajal otsisin endale tööd ka riigiteatris ja läks nii õnnelikult, et Rakvere Teater, kuhu ma ise väga soovisin minna, võttis mind oma näitlejate hulka. See oli üks elu suurim soov, mis sellega täitus. Nüüd olen olnud teatri liige juba kolm aastat ja selle ajaga mänginud Rakvere Teatris kolmteist rolli. Seda on noore näitleja jaoks päris palju ja on olnud suur õnn olla nii hõivatud.

Millega praegu tegeled- töö ja havid?

Teatris mängin praegu viies lavastuses. Järgmise lavastuse proovid ootavad mind suve lõpus, nii et sel kevadel ja suvel saan ilmselt natuke rohkem puhata kui seni. Teatrist vabal ajal tegelen väga hea meellega kokkamisega. Eriti huvitab mind tortide-kookide tegemine ja kaunistamine. Talviti meeldib mulle ka lumelauaga sõita.

Mis on esimene mõte kui kuuled “Kuressaare Gümnaasium”, mida oled koolist ellu kaasa võtnud?

Väga hea tunne on kui kuulen midagi Kuressaare Gümnaasiumist. Terve see gümnaasiumi aeg oli minu jaoks väga põnev. Kogu aeg oli palju avastada iseendas, sest selleks oli palju võimalusi loodud. Minu jaoks tähendas see seda, et sain hakata tõsisemalt tegema näitlemisega, laulmisega, bändi tegemisega, õpilasomavalitsusse kuulumisega, oleks veel tahtnud ka tantsutrenni minna, aga aega lihtsalt kõige jaoks ei jätkunud, sest õppida tuli ka. Minu puhul kehtis täielikult see, et kes palju teeb, see palju jõuab. Gümnaasiumi aeg Kuressaares viis mind kokku

paljude eriliste ja inspireerivate inimestega nii eakaaslaste kui täiskasvanute hulgast.

Missugune õpilane sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teadasaamiseks praegustele õpilastele...

Olin kohusetundlik ja püüdsin tundideks ikka hästi ette valmistada, aga nagu öeldud ma olin väga aktiivne eneseharija ja kogemuste otsija väljaspool tunniplaani tunde ja siis ei jätkunud vahel jaksu tervet ajaloo või mõne muu aine õppetükki pähe salvestada, õppisin pool ja lootsin, et sel korral ei kutsuta vastama. Aga ma olin ka päris hea seoste looja ja siis kui tuligi tunnikontroll või vastamine, panin pea tööle ja püüdsin loogiliselt mõelda, et kuidas need asjad võiksid olla ja sain tavaliselt hea hinde. Reaalained olid selles suhtes keerulisemad.

Üks unistus/soov seoses oma vana kooli, Kuressaare Gümnaasiumiga...

Kunagi, kui ma veel gümnaasiumis käisin mõtlesin, et kus iganes ma tulevikus ka ei elaks, ma saadan oma lapsed gümnaasiumiharidust omandama Kuressaare Gümnaasiumi, sest see on lihtsalt nii hea kool. Ja minu enda jaoks oli see nii hea ja huvitav, et olin iseseisev ja sain nädala sees elada vanematekodust eemal ja ise kõige eest vastutada. Ma uskusin, et selline elu ongi teismelisele gümnaasistile kõige parem. Nüüd ma ei tea enam, kuidas täpselt sellesse kunagisse mõttesse suhtuda. Aga seda, et Kuressaare Gümnaasium on super hea kool, seda usun siiani!

[- - -]

Reet Lasn
klassiõpetaja
2. aprill 2013

Foto Maanus Masing

Mari-Liis Aus, 26. lend

Mari-Liis Aus õppis Kuressaare Gümnaasiumi 26. lennu A-klassis, tema klassijuhatajaks oli Ester Kuusik. Mari-Liisi kohta öeldakse, et just selline peabki üks ämmaemand olema – julgustav, rõõmsameelne, tugev ja hooliv. Oskab öelda õigeid sõnu just õigel ajal. Eks sellepärast ongi Mari-Liis täna Kuressaare haigla vastutav ämmaemand.

Mida tegid pärast KG lõpetamist?

Pärast KG lõpetamist kandideerisin Tallinna Meditsiinikooli (siis veel vana nimega), kuid lõpetasin kooli juba Tallinna Tervishoiu Kõrgkooli nime all, ämmaemanda eriala.

Millal tundsid, et just see eriala on õige?

Enne KGd õppisin ma Leisi Keskkoolis ja lõpetasin seal põhikooli. Üheksandikena käisime klassiga Tallinnas Teeviidal ja seal ma sattusin Tartu Meditsiinikooli boksi ette, kus tutvustati ämmaemanda eriala ja sealt see tõmme selle eriala poole jäigi. Kogu gümnaasiumi vältel õppisin ma eesmärgiga saada ämmaemandaks.

Tulid saarele tagasi?!

Ma ei ole Saaremaalt mitte kunagi lahkunudki. See aeg, mis ma kõrgkoolis käisin, oli paratamatus ja lisaks kulub mandril elamine igale noorele inimesele ära.

Saaremaale tagasi tulin ma juba 2008. aastal, kohe peale IV kursuse lõppu. Siis pakuti mulle tööd Kuressaare Haigla EMO osakonda abiõe kohale. Ja viimase, V kursuse lõpetasin juba nii, et töötasin täiskohaga EMOs abiõena ja õppisin samal ajal kõrgkoolis.

Kas mäletad oma esimest tööpäeva Kuressaare haiglas?

Mul on Kuressaare Haiglas olnud kaks esimest tööpäeva. Kõigepealt, kui ma 2008 juunis EMOsse tööle läksin, ja teine kord, kui ma 2010. aasta alguses suundusin edasi sünnitus-günekoloogia osakonda ämmaemandana tööle.

Mõlemal korral on mul meeles see aukartuse tunne töö ees, mida ma tegema hakkasin. See tunne on peaaegu pidulik. Mida aeg edasi, seda vabamalt me kõik oma tööd võtame, aga ämmaemanda töös ei tohi kunagi valvsust kaotada. Hirmu ei tohi tunda, aga aukartus

oma töö ees peab säilima.

Kui sinu abiga on maailma sündinud ime ...

Hetkel sünnib minu abiga siia ilma vähe “imesid”, sest valvetööd teen ainult mõnel korral kuus. Alates 2014. aastast töötan ma vastutava ämmaemandana, see tähendab, et koordineerin osakonna tööd.

Üks rõõmus kogemus ...

Kõik beebid, kes minu abiga siia ilma on sündinud, ongi rõõmsad ja erilised sündmused. Mul on eriline amet, mille käigus pere usaldab mind oma pereks kasvamise protsessi juurde. Kogu sündmus on nii intensiivne, et ka kõige mehisematel meestel tuleb pisar silmanurka, kui ma panen nende beebi ema kõhule ja nad saavad esimest korda kõik koos üksteisele tere öelda.

Missugune õpilane Sa olid?

Ma arvan, et ma ei olnud halb õpilane ja ega ma eriti särav täht ka ei olnud. Pigem olin selline keskmine õpilane. Sain oma koolitööga normaalselt hakkama.

Mis on mõtted ja tunded, kui

räägitakse Kuressaare Gümnaasiumist?

Kuressaare Gümnaasiumist mõtlen alati hea tundeaga. Peale kooli lõppu olen osa võtnud kooli sünnipäevade tähistamisest ja selle raames kohtunud nii klassikaaslastega kui ka meie õpetajatega.

Sinu töö on pingeline, millele Sul veel elus aega jääb?

Ise ma oma tööd ülemäära pingeliseks küll ei pea. Aega jätkub mul oma pere jaoks: olen abielus ja poja ning tütre ema. Naudin häid raamatuid ja filme. Käin ka hea meelega trennis.

Mis sind elus kõige rohkem innustab?

Mind innustab töö inimestega.

Üks soov Kuressaare Gümnaasiumile.

Ma soovin Kuressaare Gümnaasiumile tarku juhte, intelligentseid pedagooge ja innukaid õpilasi.

Reet Lasn
klassiõpetaja
14. märts 2019

Kaimar Lomp, 28. lend

Nimi: Kaimar Lomp. Lend: 28. Klass: A. Klassijuhataja: Merle Rekaya (Rätsep).

Mis "juhtus" pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid?

Pärast KG lõpetamist sai üsna kiirelt paika pandud lõplik erialavalik. Olin resoluutselt kindel, et tahan õppida piloodiks. Eesti Lennuakadeemia (toona veel Tartu Lennukolledži) vastuvõtukatsed tehtud, jäin vastust ootama. Õnnelikud uudised saabusid alles 1. septembri hommikul. Sellega olid mu tulevikuplaanid paigas: järgmised tegusad aastad veetsin Tartus.

Lennuakadeemia lõpetamiseks kulus mul viis aastat, kuna kohustuslikus korras tuli piloodi eriala tudengil läbida kindlasti ka ajateenistus. Minu õnneks olin juba end sinna planeerinud vabatahtlikult sooviga teha seda pärast teist kursust.

Eesti Lennuakadeemia õhusõiduki juhtimise eriala lennukipiloodina lõpetasin 2011. aasta juunis. Ametlikult piloot sai minust aga juba varem. 18. september 2010 sooritasin edukalt erapiloodi eksamid ja ametipiloodi ek-

samid 15. mai 2011. Kuu pärast lõpetamist olin juba tööl Tartus piloodikoolitust läbi viivas Pakker Avios piloodina väikelennukitel ja hiljem septembrist ka juba lennuinstruktorina. Nüüdseks olen juba pea 2,5 aastat õpetanud noori Lennuakadeemia tudengeid lendama ja näinud ka nende edukat tööle asumist nii Eestis, Saksamaal kui ka eksootilises Indoneesias.

Mis on kolm kõige olulisemat asja, mis on sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Olen alati olnud seisukohal, et kõige olulisemaks motivaatoriks inimese elus on võime unistada ning seada endale kõrgeid ambitsioone, mille poole püüelda. Nende eesmärkide poole püüdlemist ning ideaalis ka nende täitmist võibki pidada kõige olulisemaks sündmuseks eluteel.

Gümnaasiumi lõpetades oli mul selliseid inspireerivaid eesmärke kohe mitu: piloodiks saamine, ümbermaailmareis, maja ehitamine ja paras ports vaheunistusi suuremate sihtide poole liikumiseks.

Kindlasti võin väita, et neist üks on saavutatud – sain pi-

loodiks. Samas piloodilitsentsi saamine oli vaid üks osa sellest unistusest. Kindlasti tahaksin lennata veel ülehelikiirusel, kas siis ise või kaaspiloodina. Samuti tahaksin õppida testvõi kõrgpilootaži, mida saab kahjuks teha vaid vähestes riikides, kus on selleks erakoolid. Ümbermaailmareis ja maja ootavad samuti oma järjekorda. Seega motivatsiooni aina kõrgemalt lendamiseks jagub enam kui küllalt!

[-- --]

Mis on esimene mõte kui kuuled "Kuressaare Gümnaasium"?

Alati kui kuulen kedagi mainimas Kuressaare Gümnaasiumit, tuleb meelde mõnus, rahulik ja lõbus keskkond. Samuti toredad õpetajad ning koolikaaslased. Minu jaoks jättis KG alati väga avatud mulje, palju individuaalset vabadust oli.

Mida elus (veel) teha tahaks kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

Minu arust ei ole aeg kunagi takistuseks millegi tegemisel, pigem on küsimus tahtejõus – millal seda on nii palju,

et sa oma ettevõtmisi teoks teed? Rahaga on kindlasti teised lood, aga mulle meeldib tohutult reisida ja seda ülikooliajal väga teha ei saanud. Eks piloodi ametki meeldib seepärast, et see peaks pakkuma elu jooksul piisavalt võimalusi maailma näha. Minu kahjuks või rõõmuks pole ma olnud kunagi meeletu pressija stiilis, et nüüd lähen ja sõidan näiteks Aafrikasse. Pigem olen selline, kes teab, et kõik asjad tulevad omal ajal ning kui kõik klapib, saab kõik sihid saavutatud, seni tuleb lihtsalt nende nimel tööd teha. Ei ole vaja igapäevaselt stressata. Vähem stressi, rõõmsam elu. Ja võin julgelt öelda, et praegu olen oma eluga väga rahul, eriti viimase pooleteist aastaga.

[-- --]

1. oktoober 2013

Foto Kaija Niiler

Karolin Kruuse, 29. lend

Kui KG 29. lennu vilistlane Karolin Kruuse kirjutaks raamatu, oleks selle pealkiri „Armastuskirjad iseendale”. See räägiks endast ja teistest hoolimisest ning oma elu juhtimisest läbi armastuse. Olgem ausad, Karolin teaks, millest ta seal räägiks, sest oma lühikese elu jooksul on ta tundnud läbipõlemist ning leidnud seejärel vabatahtlikuna Aafrikas sisemise õnne retsepti. Seda retsepti ning Palestiinast saadud kogemusi järgides toetab ta hetkel pagulaste integratsiooni Eestis ning avab seda maailma ka fotode kaudu.

Kui võrdled KG õpilast Karolini praeguse Karoliniga, siis mis on muutunud?

Kui ma mõtlen KG õpilase Karolini peale, siis ma näen rõõmsameelset ja avatud noort, kes hindab inimesi enda ümber, kuid ei oska neid hoida. Ma näen noort, kes on ebakindel oma tuleviku suhtes ja sageli ei tee otsuseid enda healust lähtudes, vaid soovist lähedastele meeldida.

Tunnen, et olen osanud hoida oma positiivset ellusuhutumist ja minu avatus on andnud mulle julguse mitte ainult maailmas ringi rännata, vaid ka õppida tundma inimesi teistest kultuuridest. See on muutnud minu maailmavaate

avaraks ja tänu sellele suudan mõista väga erinevaid inimesi. See toetab minu suhteid teiste inimestega, aga on ka vajalik minu praeguse töö juures, kus aitan kaasa Eestis elavate erinevate taustadega pagulaste integratsioonile. Nüüdseks olen jõudnud selleni, et just inimsuhted on need, mida me siia ilma õppima oleme tulnud. Annan endast parima, et hoida suhteid lähikondlastega terveks, hoides end ja teisi.

Ma arvan, et kõige suurem muutus minus on see, et minu praegused valikud lähtuvad minust endast. Mõistan nüüd, et ainult mina vastutan oma elu ja selles toimuva eest. Just see enda elu eest vastutuse võtmine oli minu jaoks väga keeruline ja pikk töö iseendaga. Ma hoolin endast, inimestest, kes on minu ümber, ning laiemalt kõigest, mis siia maailma loodud, kuid tean, et kõige tähtsam minu jaoks on minu enda heaolu. Ainult enda eest hoolt kandes saan hoolt kanda ka teiste eest.

[– – –]

Mis on esimene mõte, kui kuuled oma vana kooli nime – Kuressaare Gümnaasium? Mida üldse Saaremaa ja Kuressaare Sinu jaoks tähendavad? Kas hoiad end siin toimuvaga kursis?

Kui mainitakse Kuressaare

Gümnaasiumi, siis minu esimene mõte ei olegi mõte, vaid soe tunne. Saaremaa on minu jaoks koht, kust ma pärit olen. Välismaal elades olen end ikka lisaks eestlasele tutvustanud saarlasena, sest minu päritolu ja juured on minu jaoks väga tähtsad. Kuressaare ei ole minu sünnikoht ja kuigi minu isa on just Kuressaares üles kasvanud, tunnen ennast kodus meie maakohas Jaani kihelkonnas (Põhja-Saaremaal), kust minu vanaema ja vanaonu pärit on. Hoiain ennast Saaremaal toimuvaga kursis sõprade kaudu ning loen aeg-ajalt Saarte Hääl ja Meie Maad.

[– – –]

Millised on Su järgmised eesmärgid-ettevõtmised?

Hetkel töötan pagulaste integratsiooniga Johannes Mihkelsoni Keskuses koolituste koordinaatori ametipostil ning omandan teist magistrtrit nüüdismeedia erialal BFMis. Soovin jätkata tööd pagulaste ja teiste sisserännanute ja ka minu järgmine fotoseeria keskendub Eestis elavatele sisserännanutele. Minu viimane näitus „Naine” keskendus Eestis elavatele soome-ugri juurtega naistele, kes järgivad traditsioonilisi eluviise. Järgmine keskendub sisserännanud meestele, kuid täiesti uues võtmes.

Millist nõu annad praegustele gümnaasistidele, kes oma tuleviku osas võib-olla väga kindlad ei ole?

Anna endale aega. Ainult sina tead, mis on sinu jaoks õige.

Kui sa peaksid kirjutama raamatu, siis millest see räägiks, kes oleksid selle tegelased ja mis oleks selle pealkiri?

Raamatu nimi oleks „Armastuskirjad iseendale”. See räägiks endast ja teistest hoolimisest ning oma elu juhtimisest läbi armastuse. Raamatu tegelased oleksid armastus ja hirm – vastandid, mis on inimeste emotsioonide ja otsuste aluseks.

Milline on Sind elus saatev ütlus?

Ma olen armastus.

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
30. september 2019*

Foto Stefany Müür

Laura-Liisa Perova, 30. lend

Kui Laura-Liisa 10 aastat tagasi KG lõpetas, tahtis ta kindlasti ajakirjanikuks saada. Aga läks hoopis nii, et ta sattus programmi Noored Kooli ja sealt edasi juba hoopis teises suunas – endalegi pisut ootamatult sidus ta end lastega.

Oled 30. lennu vilistlane. Kes oli Su klassijuhataja?

Mul oli klassijuhatajaid lausa kaks – Malle Tiitson ja Kaja Puck. Tervitused teile, armsad!

Mis „juhtus“ pärast KG lõpetamist? Kibelesid väga ajakirjanikuks, aga jõudsid hoopis õpetaja elukutse juurde. Kuidas nii? Kas oled asjade sellise kulgemisega rahul?

Käisin just täna, 28. märtsil oma õpilastega Torupilli raamatukogus kirjaniku Mart Juurega kohtumas. Tema ütles nii: „Noored, ärge valige oma eriala selle järgi, mida ütlevad vanemad, sõbrad või õpetajad – valige amet selle järgi, mis teile meeldib ja mida te oskate.“ See on väga sarnane minu valikute tegemisega gümnaasiumis. Ma arvan, et see ajakirjanikuamet oli see, mida teised eeldasid, mitte see, mida mina päriselt tahtsin.

Õpetamine hakkas mulle huvi pakkuma ülikooli kõrvalt lasteaias töötades. Sain aru, et minus on peidus väikene maailmaparandaja. Olin lõpetamas Tallinna Ülikooli bakalaureuseõppes eesti filoloogias eriala ja otsustasin kandideerida Noored Kooli programmi – ja, oh üllatust, osutusin valituks, nii minust saigi õpetaja. Ei ole pidanud kordagi oma ametivalikut kahetsema.

Värskelt olen lõpetanud Tallinna Ülikoolis kasvatus- ja pedagoogika magistrantuuri, mis kindlasti on õpetajaametit minu jaoks veelgi põnevamaks muutnud ning avardanud vaadet haridusele ja kasvatusel. Ma olen ilmselgelt maailma kõige õnnelikum inimene. Mitte ainult selle pärast, et ma saan õpetada, vaid ka selle pärast, et minu õpilased õpetavad mind igapäevaselt olema veel parem õpetaja ja veel parem inimene!

Kuidas hindad programmi Noored Kooli?

Hindan väga kõrgelt. Ma ei oleks täna see inimene, kui ma ei oleks osa saanud liidri- ja õpetajakoolitusprogrammist Noored Kooli ... ja ma ei mõtle ainult õpetajaametit,

vaid inimeseks olemisest üldiselt – minu kõrval on tänaseni inimesed, kellega ma olen just sel ajal tutvunud, ja nad on samasugused veidi hullumeelised maailmaparandajad nagu minagi. Omasugused hoiavad ikka kokku. Noored Kooli usub imedesse ja soodustab nende sündi.

Millega praegu tegeled: töö ja havid? Kas tuled kunagi Saaremaale tagasi?

Hetkel töötan Kadrioru Saksa Gümnaasiumis gümnaasiumi eesti keele ja kirjanduse õpetajana, natukene teen ka kommunikatsiooniga seonduvat tööd. Vabal ajal loen kirjandeid ja käin teatris.

Eks ma ikka tulen Saaremaale tagasi. Oma koolis oleks ehk ka tore õpetada? Kunagi ei tea ...

Missugune õpilane Sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teada saamiseks praegustele õpilastele...

Mulle meenub üks lugu põhikooliajast. Meie klass oli tervikuna pigem rahutu ja me ei olnud just kõige suuremad matemaatikahuvilised. Ma ei mäleta, kellel see idee tekkis,

aga tegime õpetaja Asta Kuu-seokale 1. aprillil nalja. Nimelt otsustasime sel tunnil käituda kõige viisakamate õpilastena. Õpetaja ei saanud aru, millest meie käitumine tingitud oli, küll aga kirjutas ta meile kõigile kiitused suurde päevikusse (tol ajal olid veel päevikud paberandjal).

Milline ma ise olin? Sellele on raske vastata – ilmselt tegus ... kas just alati õppimises, selles ma nii kindel ei oleks, aga õpetajad on kindlasti mind alati hoidnud ja toetanud. Eestikeel ja kirjandus olid alati minu jaoks kõige olulisemad õppeained – tervitan kõiki 3. korruse emakeeleõpetajate vaheruumi õpetajaid –, ja bioloogia tundid olid minu vaieldamatud lemmikud, aitäh, Gerta Nurk ja Reene Kanemägi!

Üks soov seoses oma vana kooli, Kuressaare Gümnaasiumiga ...

Ma soovin, et kool oleks lõputu rõõmuallikas!

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja*

Maris Tustit, 31. lend

Pärast 31. lennu e-klassi lõpetamist plaanis Maris Tustit minna Tallinna Ülikooli käsitööd ja kodundust õppima. Kortergi oli sõbrannaga juba valmis vaadatud. Aga siis sattus ta enda sõnul pooljuhuslikult Tartu Ülikooli arstiteaduskonda, mis tagantjärele on osutunud õigeks valikuks. Nüüd naudib Maris tööd kiirabis ja osakoormusega ka perearstiteadustööd. Nagu arvata võib, on tema päevad tihedad ja töised, kuid erialase mõttetöö väljalülitamiseks ning keha ja vaimu hoidmiseks on tal siiski omad nipid – mitmed neist kaasa tulnud lapsepõlvest ja kooliajast. Nagu ka mitmed inimesed tema ümber. Eriti soojade sõnadega meenutab ta KG-aegset klassijuhatajat Anne Metsa.

Mida oled teinud pärast KGd? Millest sündis sinu erialavalik?

Minu valik arstiteadust õppima minna tuli üsna ootamatult. Lapsepõlves tahtsin saada hoopis õpetajaks nagu mu ema ning ma ei mäleta, et mul oleks kunagi olnud unistust arstiks saada. Olen arstiametit pidanud alati üheks auväärseimaks ja eriala üheks raskeimaks. Gümnaasiumi teises pooles olin küll veidi mõelnud meditsiini peale, kuid ausalt öeldes ei ole bioloogia kunagi mu lemmikaine olnud ning arstiteaduskonda sissesaamine tundus

kättesaamatu.

[– – –]

Nii ma siis istusin 1. septembri aktusel just arstiüliõpilaste ridades. Algas kuus aastat arsti põhiõpet. Sattusin imetoredasse rühma – 15 ägedat ja tarka noort! Meil tekkis kohe algusest peale väga hea läbisaamine omavahel. Õppisime koos, sportisime koos, pidutsesime koos! Kui pärast mitmetunnist koosõppimist jaks otsa sai, siis tegime väikse ringi linna peal – anatoomiaõpikud ja konspektid truult kaasas. Hommikul olime jälle üheskoos õigeks ajaks loengus või praktikumis.

[– – –]

Peale ülikooli lõpetamist astusin kohe ka residentuuri eriala omadama. [– – –] Kaaludes erinevaid valikuid, sain aru, et peremeditsiinis on peaaegu kõik need erialad koos, samuti lapsed, ning see eriala on väga laiapõhjaline, seega sai valitud peremeditsiini residentuur. Residentuuri raames tegin õppetsükleid lisaks Tartule ka Saaremaal Kuressaare Haiglas ja perearstikeskuses, Viljandi Haiglas ning Tallinnas Põhja-Eesti Regionaalhaiglas.

[– – –]

Naudin praegu seda, et saan teha perearstiteadustööd osakoormusega ning töötada kiirabis.

Mida soovivad neile gümnaasistidele, kes samas suunas

liikuda soovivad – millele tuleks oma õpingutes gümnaasiumis (või ka juba põhikoolis) tähelepanu pöörata? Kas kõigeks on üldse võimalik valmis olla?

Oma teekonda arvesse võttes võin öelda praegustele õpilastele, et võib juhtuda, et ka õppeained, mis esialgu tunduvad kohati mõttetud, mida kindlasti elus vaja ei lähe või mille poole üldse süda ei kutsu, võivad tulevikus ootamatult osutuda just vajalikeks. Kui on juba aga kindel siht silme ees, siis tasub kindlasti nendele ainetele enam rõhku panna.

Kellel soov meditsiini valdkond valida, siis soovitan kindlasti füüsika-, keemia- ning bioloogiaturandides tähele panna. Hea matemaatikapõhi on samuti suur pluss. Osalesin gümnaasiumi ajal Tartu Ülikooli Teaduskooli matemaatika- ja keemiakursustel. Kohati olid need sel ajal rasked, kuid tegelikult andsid tugevama baasi edaspidiseks. Seetõttu läks keemia ülikoolis palju kergemini.

[– – –]

Arvan, et praegused gümnaasistid on palju avatuma silmaringiga, kui mina omal ajal olin. Olulist rolli elus mängib töö iseendaga, pidev eneseareng, mitte ainult kindla eriala ja teadmiste omandamine. Tahan julgustada noori leidma oma annet ja seda „miskit“, mis paneb silmad särama. Kui

sa ei tea, mida tahad edasi teha või õppida, siis võta aeg, et leida oma kutsumus ja kirg. Ning kui esimene erialavalik ei ole päris see õige, siis ei tasu pead norgu lasta. Igast kogemusest me õpime, et jõuda lõpuks selleni, millest unistame.

[– – –]

Aga Saaremaa? Kas näed ennast kunagi siia tagasi tulemas?

Saaremaa ja Muhumaa on minu lemmikpaigad ja tulen siia alati tohutult hea meelega! Kuigi elan juba 12 aastat Tartus, on kodu ikkagi Saaremaal. Puhkuse ja jõulud üritan alati kodus veeta. Praegu kohe mul Saaremaale naasmise plaani ei ole, kuid olen alati mõelnud, et kord tahaks küll siia tagasi tulla. Hetkel on raske öelda, kas see on juba mõne aasta pärast või pensionipõlves, kuid see mõte on alati kuklas. Olen ikka mõelnud, et perele ja lastele kasvamiseks on Saaremaa imeline koht! Nii et, kes teab, millal tee siia tagasi leian.

[– – –]

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
16. aprill 2021*

Foto Kertu Saar

Triin Kand, 32. lend

Nimi: Triin Kand, lend: 32, klass: kõige ägedam C, klassijuhataja: kõige ägedam Kaarin Peet

Mis "juhtus" pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid?

Arvasin, et minust saab ajakirjanik. Mõneks üürikeseks kuuks 2012. aasta suvel Tartu Postimehe suvreporterina töötades küll sai, aga õppima asusin Tartu Ülikooli hoopis semiootikat ja kultuuriteooriat, kõrvalerialana kommunikatsiooni, suhtekorraldust. Tartu oli mu suur unistus juba põhikooli lõpust saati ja siin ma nüüd siis olen. Kui kauaks, seda näitab aeg.

Mis on kolm kõige olulisemat asja, mis on Sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Väikesed asjad, väikesed rõõmud. Üheks praeguse etapi olulisimaks asjaks pean Ülikooli Kultuuriklubiga liitumist. 2011. aasta sügisel astusin tagasihoidlikult, tasa ja targu esimesi samme Tartu Tudengipäevade korraldamisega. Arvan, et see on olnud mu senise Tartu-aja kõige kaalukam

verstapost, sest sellest väikesest sammust on kasvanud välja minu praegused ülejäänud tegemised.

Ülejäänud kaks kõige olulisemat asja on loodetavasti ja kindlasti veel ees!

Millega praegu tegeled: töö ja havid? Kas tuled Saaremaale tagasi?

Päris statsionaarselt veel end kuhugi ankrusse visanud pole, töötan projektipõhiselt erinevate põnevate ettevõtmistega. Nagu juba eelmises punktis mainisin, korraldan Tartu Tudengipäevi. Olen korraldanud festivalil erinevaid kultuuri- ja meelelahutusüritusi ning tänava olen viimast festivali ametis tudengipäevade meediajuhina. Sügiseti, kui ilmad on sombused ja hundid uluvad, kolin kinosaalidesse – töötasin möödunud sügisel Pimedate Ööde Filmifestivali Tartu PÖFFi turundusjuhina. Suvel, kui õhus on armastust, tegutsen Tartu Armastusfilmide Festivali tARTuFFi heaks. Kevadeti, kui ilmad juba maikuu soojad on, löön kaasa ägeda uue kultuurifestivali Tartu In-

diefestivali tiimis. Sügise algusest saati olen praktikal Tartu Kaubamaja turundusjuhi assistendina. Selle kõige kõrvalt püüan ikka ka kirjasulge soojas hoida ja vahel erinevaid kaastöid mõnele väljaandele teha. Sellest, kas tulen Saaremaale tagasi, kirjutasin kunagi Saarte Häälele, mida saab lugeda siit: <http://www.saartehaal.ee/2013/04/10/kas-kodusaar-kutsuub-tagasi/> Arvan endiselt samamoodi.

Mis on esimene mõte, kui kuuled "Kuressaare Gümnaasium"?

Vabadus, soojus, ühtehoidmine. KG ja selle pere on tegelikult Eesti mastaabis täitsa arvestava suurusega, aga ometi oli mul alati seal tunne, et me oleme üks väike ühtehoidev pere, kus vaatamata arvukusele kõik kui mitte ei tundnud, siis teadsid kõiki. Selline fenomen saadab KG-lasi õnneks ka praegu võõrsil.

Missugune õpilane Sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teada saamiseks praegustele

õpilastele...

Paras nuhtlus! See, kes käis tihti mööda kooli ringi, aga kohustuslikes tundides mitte. Kuna mul oli juba kooliajal sada ja üks hobi, tegin nii mõnelegi õpetajale ilmselt tuska. Õnneks leidis ka neid, kes lubasid kohustuslikele koolitöödele ja -ülesannetele loominguiliselt läheneda, kes mu hullusi toetasid ja mulle väga palju kordi vastu tulid. Ma olen hirmus õnnelik, et Kuressaare Gümnaasium on see koht, kus noorel inimesel lubatakse end otsida ja arendada!

Mida elus (veel) teha tahaks, kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

Reisida, reisida, maailma näha, erinevaid kultuure, keeli (tundma) õppida. Jõuda kõik oma unistused täita ja ...

Üks soov seoses oma vana kooli, Kuressaare Gümnaasiumiga...

Ärge kartke eksida ja otsida. KG annab tiivad, õppige lendama!

Foto Marko Mumm

Mairo Tänav, 33. lend

Mairo on Kuressaare Gümnaasiumi 33. lennu a-klassi vilistlane, keda klassijuhataja Ave Jõgi meenutab nõnda: „Meie klassivanemana suutis ta innustada peaaegu kogu klassi osalema KÕIGIL kooli poolt pakutud üritustel, rassisime vist ainukese gümnaasiumiklassina Noorte Leiutajate konkursil. 10. klassis ei saanud tema sisust veel niimoodi aru, aga 11. klassis, kui hakkasime Suureks Teatriõhtuks valmistuma, andis ta juhtimise klassivend Henriile ja saime sel aastal grand prix? Ja nii oli edasi alati, kui tundis, et ise teeb hästi, osales, kui nägi kedagi teist paremat, andis kohe jämeda otsa ära – sellist tarkust nii noorel inimesel ei ole tavaliselt. Meeletult šikk ja intelligentne noor mees.”

Alustuseks – oled kindlasti kursis, et KG-I on sellest õppeaastast uus staadion. Milliseid emotsioone see sinus tekitab?

Jah, olen kuulnud ja isegi käinud vaatamas. Väga uhke näeb välja ja õpilastel ning kehalise kasvatusõpetajatel on kindlasti hea meel. Ka minul nii vilistlase kui ka kergejõustikutreenerina on väga tore näha positiivseid arenguid sellel suunal ning ei saa salata, et on tekkinud ka väike idee enda

õpilastega sinna kunagi laagrisse tulla ja nautida uusi võimalusi.

Kuidas praegu tundub – kas oled midagi või kedagi KGst kaasa võtnud, on sul siin eeskujusid?

Väga, väga palju häid emotsioone, seiklusi ja kogemusi, mis hilisemas elus on kõvasti kasuks tulnud. Ja loomulikult SÕBRAD!

Eeskujudest. Nagu juba enne sai välja toodud, siis Maritil on olnud selles, kuidas mul elus läinud on, väga suur roll. Teine oluline inimene sellel teel on olnud Ave. Ta on olnud meile alati pigem sõber kui klassijuhataja või õpetaja. Andnud väga palju head nõu ja suunanud õigele teele. Aga ta on selline suunaja, kes ei ütle, et „mine sinna ja tee seda“, vaid annab väikse vihje ja ülejäänud tuleb endal välja mõelda. Kolmas oluline inimene, keda ma iga aastaga aina rohkem imetlema hakkas, on Endel. Vapustav füüsiline vorm ja jätkuv töölust on need asjad, mida tahaks ka ise sellises vanuses omada.

Mida tähendab sinu jaoks koolisõprus? Kui tihedad on sul sidemed kooliaegsete sõbradega?

Ma olen KGst võtnud kaasa väga palju häid sõpru ja me suhtleme siiani. Kuigi elu on

meid nüüd juba üle Eesti laiali viinud, siis paar korda kuus saame ikka kokku, sest nad on siiani minu parimad sõbrad, kellega jagame oma rõõme ja muresid. Õnneks on rõõme alati rohkem ja näiteks sellel suvel sain kahe klassivenna pulmas nende tähtsale elusündmusele kaasa elada!

Mis on kolm kõige olulisemat asja, mis on sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Esiteks see, et ma läksin ülikooli õige eriala peale ehk kehakultuuri õppima ja ka lõpetasin selle suhteliselt edukalt.

Teiseks see, et juhtusin tööle väga õigesse kohta ja toredate inimeste juurde, kes lasevad mul viia täide enda nägemust spordis.

Kolmandana toon välja üheainsa mehe – Erki Noole. Ma olin veel 7aastane, kui ta tuli olümpiavõitjaks. Mäletan, kuidas me koolis seda väiksest telerist vaatasime. Aga sportlasena on ta mulle olnud alati eeskujuks ja tema nimi käis läbi ka minu lõpukirjandis. Nüüd puutume kokku igapäevaselt, nii tööalaselt kui aeg-ajalt ka vabal ajal, ja arutame igasuguseid maailma asju. Mulle on alati meeldinud tema ausus ja otsekoheus. Me näeme väga palju asju sarnaselt, eriti seda osa, mis puudutab sporti.

Aastal 2011 andis aasta gümnaasist Mairo Tänav lubaduse

oma kodusaarele tagasi tulla. Kuidas sellele lubadusele hetkel otsa vaatad? Mida Saaremaa sinu jaoks tähendab?

Mnjaa ... Sel ajal oli lihtne seda lubadust anda, praegu väga keeruline täita. Ma olen töötanud Erki Noole Kergejõustikukoolis kaheksa aastat. Selle aja jooksul oleme üles ehitanud väga hea ja eduka süsteemi nii treeningprotsessilt kui logistiliselt, aga ma tunnen, et see töö on alles poole peal. Kuigi oleme olnud selle aja jooksul väga edukad, saab alati paremaks ja alati on kuhugipoole areneda. Ma olen hingelt selline, et kui ma midagi teen, siis täiega – tahaks näha ja kombata enda piire, näha, milleks ma võimeline olen. Noorsportlastega tuleb küll minna rahulikult ja kiirustada aeglaselt, aga suur entusiasm peab alati kaasas käima. Niikaua kui mul seda entusiasmi jätkub, ma ennast Saaremaal ei näe, aga elul on kombeks muutuda ja mõnikord ka väga kiirelt. Praegu on Saaremaa minu jaoks see koht, kuhu igal vabal nädalavahetusel tahaks minna ja kus võimalikult kaua aega veeta.

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
17. september 2020*

Foto Krõõt Tarkmeel

Hanna Martinson, 34. lend

Hanna õppis Kuressaare Gümnaasiumi 34. lennu b klassis. Tema algklassiperioodi klassijuhataja oli Raina Rääp, põhikoolis Helle Rand ja gümnaasiumis Gerta Nurk. Millega Hanna pärast gümnaasiumi lõpetamist tegelema on, sellest saadki siit lugeda.

Mis „juhtus“ pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid?

Kihutasin pärast gümnaasiumi lõppu kohe Tallinnasse koolikatsetele. Plaan oli minna Tallinna Ülikooli reklaami ja imagoloogia eriala katsetele, kuid just veidi enne seda oli katsed ka lavakunstikoolis. Läksin siis esimesena sinna ja kaugemale ei jõudnudki – sain kooli sisse ja õppisin seal mõni aeg näitlemist, kuni meie teed lahku läksid. Siis hakkasin tegelema ka moestilistikaga, sest mood on mulle alati hingelähedane olnud. Järgmisel suvel läksin reklaami eriala katsetele ja lõpetasin selle 2016. aastal.

Olen õnnelik, sest töotan juba kolmandat aastat (sain võimaluse teisel kooliaastal kooli kõrvalt poole kohaga tööl käia) reklaamiagentuuris AD Angels copywriter'ina. Lihtsalt öeldes mõtlen välja reklaamideid, slogan'eid, brändinimesid ja vahel ka toimetan tekste. Sõnad ja nendega mängimine on mulle alati huvi pakkunud.

Mis on kolm kõige olulisemat-põnevamat asja, mis on Sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist?

Kindlasti osalemine filmis „Must alpinist“, võimalus töötada reklaamiagentuuris AD Angels ja muidugi osalemine saate „Su nägu kõlab tuttavalt“ kuuendas hooajas.

Kas ja kuidas on muutunud Su elu pärast seda, kui tehti teatavaks Sinu osalemine saates „Su nägu kõlab tuttavalt“?

Elu on muutunud kiiremaks, sest lisaks töötegemisele pean oma päevadesse ära mahutama ka pea igapäevased laulu- ja tantsuproovid ning erinevad koostööd ja intervjuud, mille soove hakkas pärast minu saates osalemise välja kuulutamist rohkelt saabuma. Kogu selline elumuutus tähendab, et pean oma käike rohkem läbi mõtlema ja kaaluma ning aega planeerima. Mulle on alati meeldinud pigem kiire elutempo kui kohapeal tammumine. Kohe, kui mul on palju aega laisklemiseks (isegi, kui see mulle meeldib), tunnen, et ei tee oma elu jaoks piisavalt. Hirm jääda ilma põnevatest seiklustest, pakkumistest, juhtumisest on mind alati käivitavaks aktiivne olema.

Millega praegu tegeled? Mis Sa arvad, kas tuled kunagi

Saaremaale tagasi? Mida üldse Saaremaa Sinu jaoks tähendab?

Hetkel töotan igapäevaselt reklaamiagentuuris, käin suhteliselt tihti casting'utel erinevate näitlemisega seotud projektide ja reklaamide jaoks. Ka muusika on minu elus olulisel kohal ja aina rohkem pühendan oma energiat ka sellele. Veel meeldib mulle väga süüa teha ja elu nautida (iga päev!).

Saaremaal on minu südames alati erilisel soe koht. Vahel, kui keegi küsib, et mis siis Saaremaal ka uudist on, siis ausalt öeldes ei oska ma sellele küsimusele vastata, sest pole sealset päris elu enam mitmeid aastaid elanud. Vahel on see kurb, kuid võtan seda kui suhet hea sõbraga – isegi, kui me pole üksteist pikalt näinud, armastame teineteist ju ikka samamoodi ja kui kohtume, mõistame jälle, miks teineteist nii palju hoolime.

[– – –]

Ma olen suhteliselt palju erinevaid kauneid maailma kohti näinud, aga Saaremaa on ja jääb minu jaoks alati number üks kohaks maailmas. Kas ma kunagi püsivalt Saaremaale tagasi elama tulen, ei oska ma öelda. Kindel on see, et nimetan seda kohta oma koduks alati.

Mis on esimene mõte, kui

kuuled oma vana kooli nime – „Kuressaare Gümnaasium“?

Oh, nii palju häid ja naljakaid mõtteid ühekorraga, ma ei saa ainult ühega piirduda! Kindlasti meenuvad erinevad võistlused, mida igal aastal pikisilmi ootas ja millest võimalikult tihti ka osa võtsin (nii hullult tahtsin lavale!): minu lemmik Playback, teatriõhtu, omaloominguliste laulude võistlus, erinevad etlemiskonkursid... Kindlasti rummikoo-gi-vahetunnid, suusatundidest viilimised, sööklas trügimised ja muidugi oma „silmarõõmude“ klassinumbrate üleskirjutamine ja siis nende ruumide juurest „juhuslikult“ möödakõndimine. Suhteliselt piinlik, aga naljakas ka.

Mulle on alati tundunud, et meie kool hoiab oma õpilastel ja nende tegemistel teraselt silma peal ning pöidlal pihus. Ma kohe tunnen seda. Loodan, et saan olla üks neist paljudest, kelle üle saab mu kool samamoodi uhkust tunda, nagu mina oma kooli üle tunnen.

[– – –]

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
2. oktoober 2017*

Gita Siimpöeg, 36. lend

Nimi: Gita Siimpöeg, lend: 36, klass: c, klassijuhataja: Anneli Meisterson. Uurime Gitalt, millega ta tegeleb ja kuidas tal pärast KG lõpetamist läinud on.

2014. aastal lõpetasid gümnaasiumi. Kus ja mida sa õpid?

Õpin Eesti Kunstiakadeemias tekstiilidisaini.

Elukorraldus muutus, kolisid mandrile. Mida iseseisev elu sulle juurde on andnud?

Tallinn ei olnud mulle võõras koht. Hakkasin pealinnas juba 11. klassis seoses erinevate projektidega päris tihedalt käima. Samuti tekkis ka varakult siin sõpruskond, kes mind oma tiiva alla võtsid ja tänu sellele tundsin siin end nagu kodus.

Iseseisev elu on õpetanud mulle oma aega targemini planeerima, oskust teha tähtsaid otsuseid üksipäini ja kindlasti ka õppisin rohkem väärtustama kodus olemist ja Saaremaa rahulikku elutempot ning pere toetust ja soovitusi.

Mis on kolm olulisemat asja, mis su elus peale KGd juhtunud on?

Raske on neid sündmusi nüüd nõnda välja tuua. Iga väiksemgi hetk on kindlasti mõjutanud asjade käekäiku ja seda, kus ma hetkel olen. Aga üks oluline asi on see, et kui ma Eesti Kunstiakadeemiasse kandideerisin, siis minu esialgne plaan oli sisse saada graafilisse disaini. Samuti olin ka end vastuvõtuks registreerinud Balti Filmi- ja Meediakooli. Viimasel hetkel otsustasin panustada ainult Kunstiakadeemia sisseastumiskatsetesse. Graafilisse disaini kandideeris 130 õpilast ning 50 pääses teise vooru, sisse sai 20, mina jäin sellest napilt välja. Siis aga pakuti mulle võimalust eriala vahetada ja minna mõnele muu disainiosakonna vestlusele. Valisin tekstiilidisaini, eesmärgiga üks aasta sellest läbida ja siis uuesti graafilisse disaini proovida. Tekstiil oli minu jaoks täiesti tundmatu teema. Jah, moest olen alati huvitatud olnud, kuid mitte sellisel tasemel, et seda õppima minna. Nüüd aga on mul käsil teine aasta ja tekstiilidisain on kindlasti üks huvitavamaid ja paremaid valikuid, mida ma teinud olen.

Teine oluline asi oleks rohkem nagu õppetund. Oskus

õelda "ei" tuli minuni väga keeruliselt. Mina olen seda tüüpi inimene, kellele meeldib võimalustest kinni haarata ja võtta vastu ülesandeid, mis vähegi huvi pakuvad. Selline käitumine viis mind aga punkti, kus ühel hetkel oli neid asju hunnikuna kuhjunud ja aega magamiseks, söömiseks või nädalavahetuste nautimiseks lihtsalt enam ei olnud. Arvestades, et minu eriala eeldab väga palju iseseisvat tööd ja ka õhtuti koolis veetmist, siis lisa-des sinna veel kohustusi, põletasin end tööga läbi. Küll aga sain suurepärase õppetundi ja sain aru, milleks ma füüsiliselt ja vaimselt võimeline olen. Ning vastuseid sellele, kui palju kohvi jõuab üks inimene ära juua, mis tunne on kooli tualetis nutta või kas poole tunniga on võimalik kümnet asja ära teha. Nüüdsest mõtlen väga korralikult läbi, milleks mul aega on ja kas antud pakumine on seda väärt või mitte. Kolmandat olulist asja jään ma aga ootama, olulised asjad on alles ees!

Milline õpilane sa olid KGs? Räägi üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja praegustele õpilastele.

Ma arvan, et ma olin pigem keskpärase õpilane, st pahan-dust ei teinud ja vahele ei seganud (vist). Seda ma mäletan küll, et koridoris sai hirmus palju kisa tehtud ja valjusti naerdud.

Neid vahvaid juhtumeid oli palju, aga üks oli selline, et istusime Birgitiga tunnis ja jutud käisid, et kartulikotletid olid söökla menüüs. Vana hea võitlus legendaarse kartulikotleti järele! Juhtumisi tekkis meil mõlemal vajadus tualetti paluda ning nii me siis sammusimegi hoopis söökla poole. Kui tundi tagasi jõudsim, olid mõlemal kartulikotletist kõhud ees ja suud rummipallist mustad, aga vahele ei jäänud.

Mis on Su esimene mõte kui kuuled "Kuressaare Gümnaasium?"

Teatriõhtud ja 36. lend! Mulle väga meeldis, kuidas meie lend ühte hoidis ja et ka kümnendikud oma tegemistesse kaasasime. Ma loodan, et selline sõbralik läbisaamine seal jätkub! :)

*Sirel Lember
12.a klass
24. märts 2016*

Rait Kangur, 38. lend

Rait Kangur 38. lennu a-klasist ütleb alustuseks kohe ausalt välja, et rubriigi „Elu pärast KGd“ pealkiri ajab teda naerma, kuna see kõlavat nagu väga halb dokumentaal, mida keegi Tallinna TVst ei vaata. „Karistuseks“ sellise väljaütleamise eest teeme Meie KGs ühe eksperimendi – kui Rait Kanguri intervjuu kogub 1000 vaatamist, peab ta saatma KG õpetajatele, õpilastele ja vilistlastele Meie KG vahendusel ühe videotervituse raitkangurilikus võtmes! Õnneks suhtub Rait, kes on koostööd teinud ansambliga Elephants From Neptune ja režissööri Sam Mendesega, stressi kui väljakutsesse ja motivaatorisse ega pea meie väikese vimka tõttu ehk unetuid öid veetma.

Oled tagasi Eestis – millega tegeled, millega tahaksid tegeleda?

Lühidalt – hetkel olen töötu.

Pikemalt – plaanin hakata ettevõtlusega tegelema. „Ettevõtlusega tegelema“ kõlab väga uhkelt ja mitte üldse filmilikult ega režissöörilikult, mida nii mõnigi õpetaja võis loota, aga te ei pea kurvastama, sest see ettevõtte plaanibki hakata just filmiproduksiooniga tegelema. See ei tähenda nüüd seda, et 2021. aastal võib kinodes

näha lavastaja Rait Kanguri poolt üliägedat märuli-, komöödia- või ulmefilmi, vaid esialgu on see lihtsalt OÜ, mille alt saan esitada arveid, kui teen tööd filmivaldkonnas jne. Tekst läheks liiga pikaks, kui detailidesse peaksin laskuma, keda huvitab, millega täpselt plaanin tegelema hakata, see võib kirjutada mulle isiklikult.

Siiski võib lähiajal oodata minu poolt omaloomingut, või noh, vähemalt plaan on hakata taas mingit videomaterjali tootma. Tahangi just tegeleda sellega – teha videoid, filme. Hea oleks muidugi, kui sellega ka raha veidi teeniks, kuid peamine on see, et endal oleks lõbus ja naudiksin oma tööd. Finantsiline stabiilsus ja töö nautimine – need asjad motiveerivad.

Seega võib olla nii, et 5–10 aasta pärast saab juba kinodes näha seda märuli-, komöödia- või ulmefilmi. Kes soovib filme kiiremini näha, siis minge ruttu kinno vaatama kriitikute poolt väga tunnustatud esimese maailmasõja eepilist linasteost, režissöör Sam Mendese poolt lavastatud „1917“, mille võtetel oli au ka minul 2019. aasta kevadel töötada. Ning juulis peaks kinodesse jõudma veel üks Hollywoodi film, kus ma eelmisel suvel töötasin. Sellest ma ei tohi rohkem rääkida, aga pealkiri riimub mu sõbra

nimega Keneth.

Aga jah, kui kellelgi peaks vaja minema ettevõttele reklaamvideot, muusikavideot või kes soovib lihtsalt mu videoteenuseid tellida, siis maa-keeli öeldes HIT ME UP (üür ei maksa ennast Tallinnas iseneesest).

[– –]

Mida Saaremaa sinu jaoks tähendab? Kuidas Saaremaad ja Eestit oma kaaslastele veel tutvustasid?

Saaremaa tähendab minu jaoks kodu. Turvaline saareke, mis on eraldatud maailmast ja kus iga nurga peal võib tuttavat kohata ning seal on alati hea end välja lülitada, eriti suvel. Üldiselt tutvustasin UK sõpradele Saaremaad ja Eestit kui nelja aastaajaga, pigem külma kohta, kus on palju metsa ja vähe inimesi. Eesti kohta heideti väga palju nalja, kuna keegi ei teadnud sellest midagi ning vähesed teadsid, et selline riik isegi eksisteerib. Kui mainisin Salisburys, et olen Eestist, siis peamiselt teadsid sellest ainult kohalikud Briti sõdurid. Viimasel kahel aastal teati sellest rohkem, kuna Eesti naaberriik on Venemaa ja Salisburys mürgitati närvimürgiga endist Vene spiooni, mis jõudis ka kodumaal uudistesse ning meediaväljaannetesse.

Eelmisel aastal käisid mul

külas kolm britist ülikoolisõpra. Tõin nad umbes nädalaks Saaremaale ja nad olid pahviks löödud. Nende sõnul oli suvine Saaremaa vapustav ja oiavoline.

Sul on oma videoblogi? Miks sa seda pead? Kust tulevad blogipostituste ideed?

Lõpuks üks hea lihtne vastus – ei. Pidasin vahepeal küll ja tegin hästi palju videoid lihtsalt oma elust. UKs tuli mulle sellest ka hüüdnimi „Rait’s Vlogs“. Aga kuna selliste asjade tegemine võtab väga palju aega ja planeerimist, siis elu kiirenemisel videote kvaliteedi mitte (veel) halvemaks minemise põhjusel otsustasin hetkeks sellele pausi panna. Kindlasti ei jooksnud selle pidamine mööda külgi maha.

Tulevikus tahaks kindlasti veel YouTube’i videoid teha. See on üks väga lahe platvorm ning statistika alusel ka Eestis populaarsuselt teine veebileht. Televisioon on niikuinii suremas.

[– –]

*Eve Tuisk
eesti keele ja kirjanduse õpetaja
10. veebruar 2020*

Ave Mägi, 39. lend

39. lennu vilistlane Ave Mägi oli kooli ajal väga aktiivne ja ettevõtlik õpilasesinduse liige. Hetkel Tartu Ülikoolis klassiõpetajaks õppiv Ave loodab, et juba kahe ja poole aasta pärast alustab ta just meie koolis uut õppeaastat oma esimese klassiga.

Millega sa praegu tegeled? Mida õpid?

Tänase eksamiga sai läbi täpselt pool õpingutest Tartu Ülikoolis. Õpin Tartus kolmandal kursusel klassiõpetajaks. Arstid ja klassiõpetajad on nimelt ainsad õppurid Eestis, kes saavad viie aastaga magistriraadi. Nii et gümnaasiumi lõpust on möödas täpselt kaks ja pool aastat. Kooli kõrvalt käin ka tööl – olen osakonnajuhataja asetäitja ühes jaekaupluses.

Millised on sinu tulevikuplaanid? Kellena ja kus näed ennast tulevikus töötamas?

Tulevikuplaanid on ikka seotud Saaremaa ja kodusaaressa. Tahaks patriootlikult öelda, et kahe ja poole aasta pärast alustan Kuressaare Gümnaasiumis tööd noore õpetajana oma esimese klassiga – kas see nii ka läheb, näitab vaid aeg. **Kas oled hetkel mõne üliõpi-**

lasorganisatsiooni liige või seotud mõne muu vabatahtliku organisatsiooniga?

Tartus olen end sidunud Eesti Evangeelsete Üliõpilaste Ühendusega. Ka selles ühenduses ei ole oma aktiivsust tagasi hoidnud ning kevadiste tudengipäevade raames korraldan üht suuremat üritust. Lisaks ei ole lahti lasknud ka riigikaitseorganisatsioonidest – olen Naiskodukaitse Tartu ringkonna Akadeemilises jaoskonnas aktiivne liige. Aitan kaasa igal rindel.

Mis ajal olid õpilasesinduse liige?

Ma ei mäletagi, mis aastal Kuressaare Gümnaasiumi õpilasesindusse kandideerin. Ma olin seitsmendas klassis, seega peaks aasta olema 2012. Olin tol ajal ainus põhikooli kandideerija, seega sain koha õpilasesinduses ja esimesel aastal kohe asepresidendiks. Õpilasesinduse tähtsad dokumendid fikseerivad, et iga õpilasesinduse juhatuses peaks üks õpilane olema põhikoolist.

Lahkusin õpilasesindusest vist 10. klassis ehk aastal 2014. Aga eks ma ikka kolm aastat olin küll aktiivne liige. Kahju, et kooli kodulehelt ei ole leitud ÕE protokollid, saaks järe-

le uurida.

[– – –]

Mis kogemusi/oskusi andis sulle liikmeks olemine?

Kuna mina täiesti tavaline liige olla vaat et ei saanudki, sain kogemusi rohkem, kui jõudsin vastu võtta. Olin kaks aastat asepresident ja aasta president. Ma õppisin nii palju erinevaid asju, et nimekiri tuleks pikk. Alustada saab lihtsast protokollist õigest vormistamisest, lõpetades sponsoriga suhtlemisega. Sel ajal olin määratud ka kooli hoolekogu koosseisu ja esindasin seal õpilasi – üpriski suur vastutus ühele alla keskpärase õppivale põhikooli õpilasele.

Milline on eredaim mälestus õpilasesindusest?

Eredaid mälestusi on õpilasesindusest palju. Kuna minu jaoks oli õpilasesindus emotsioonide osas kui üks suur Ameerika mägi, siis on mul meeles just kõige väsitavamad üritused. Näiteks minifilmide festivali korraldamine ülesaaressaalisena ja kuidas siis tuli välja, et üks film ei tööta õigesti, ning filmi autorid soovisid, et film katkestataks. Samuti sai minu kraesse veeretatud õilasvahetuse muutmine mitte

ainult Kuressaare linna koolide vaheliseks, vaid kaasati ka Orissaare Gümnaasium ja Leisi kool. Ja kuidas ma jooksin koolitundidest välja, sest jälle helistas OG õppealajuhataja. See oli suur vastutus, aga õpilasesindusena tulime õpilaste soovidele vastu ja lõpuks said kõik kogemuste võrra rikkamateks.

[– – –]

Mida sooviksid praegusele õpilasesindusele?

Praegusele õpilasesindusele soovin sirget purje. Et kõik asjad jätkuksid vaid tõusvas joones ja palun leidke ka need kõige tagasihoidlikumad aktivistid koolist üles. Teil on neid inimesi vaja! Soovitan küsida klassijuhatajatelt, kes nende klassides on aktivistid. Ärge saatke meile, vaid rääkige näost näkku. Ja te saate pika nimekirja potentsiaalsetest ÕEkatest.

*Maria Koppel
huvijuht
15. jaanuar 2020*

